

Tehlikeli ve Tuhaf bir Macera

SOGUK PENÇE

CHRIS MOULD

2. BASKI

Stanley Buggles, kış tatilini geçirmek
üzere Crampton Kayası'na geldiğinde
her yer sessiz sakindi. Ancak rüzgar adaya
doğru garip bir şeyleri sürüklemekteydi.

Kafasız hayalet, adadaki Stanley'ye

ne anlatmaya çalışıyor? Peki ya yaklaşmakta olan
kar fırtınasının içinde yol alan

ölümcül korsanlar kimler?

Doğan Egmont

8+
yaş

ISBN 978-605-11

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera

Stanley'nin ne yaptığını merak ediyorsan
bu kitapları da kaçıрма:

Ahsap Köprü

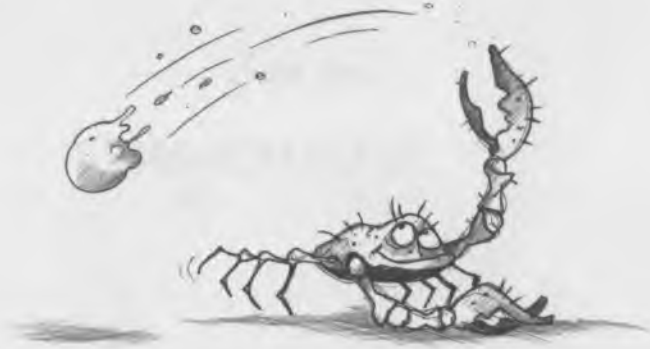
Gümüş Kutu

Alacakaranlık Ailesi'nin Laneti

Kaçakçıların Madeni

Tehlike! ve Tuhaf bir Macera

SOĞUK PENÇE

CHRIS MOULD

Doğan Egmont

*Sam ve
Abigail Mould için...*

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera – Soguk Pençe
Özgün Adı: Something Wickedly Weird –The Icy Hand
© 2009 Chris Mould
Tüm hakları saklıdır.

Türkiye Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. AŞ.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza. No:1 Kat: 10 Şişli İstanbul
Tel: (+90) 212 373 77 77
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2011

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Yayına hazırlayanlar: Ali Deniz, Nural Birden
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-111-324-1

Sertifika No: 11940

- A. Ahşap Köprü
B. Deniz Feneri
C. Korsan Gemisi Enkazu
D. Mum Geçidi
E. Gözetleme Kuleleri
F. Kilise
G. Köy Meydanı
H. Tatlı Düşünü
I. Sırttan Fare

E

A

Lighthouse on Beach

Stanley Buggles yaşadığı kasvetli sanayi şehrindeki tren istasyonunda bekliyordu. Kış tatilinde Crampton Kayası'na yapacağı ziyaret için hazırdı. Elinde büyükannesi tarafından örülmüş, üstünü başını kaşındıran yünlü kazaklar bulunan iki valizle kocaman bir çanta vardı.

Aniden içine bir sıkıntı çöktü. Adaya yaptığı ilk seyahat türlü maceralarla geçmişti. Stanley

bu ziyaretinin de ilkine benzer olup olmayacağını düşündü. Bu sefer hava çok daha soğuk olsa da daha huzurlu vakit geçirmek istiyordu.

Annesi ve üvey babası onu geçirmeye gelmişlerdi. Annesi,

Stanley'nin nefret ettiği o şapşal kürkü giymişti.

Stanley bu kürkü sevmezdi çünkü annesi ona her sarıldığında, kürkün tüyleri Stanley'nin suratını gıdıklardı.

Birkaç dakika sonra Stanley trene binmişti. Ağlamakta olan annesine bir el hareketiyle ona mektup yazacağını anlatmaya çalıştı.

Tren gıcırdayıp yavaş yavaş hız aldı ve nihayet kış mevsiminin bu ilk ayını süsleyen gecenin karanlığına doğru yol almaya başladı.

Stanley koltuğuna yerleşip bir önceki yaz tatilini düşündü. Mum Geçidi Malikanesi tam altı ay önce ona Büyük Amcası Bartholomew Swift tarafından miras kalmıştı. Stanley onunla hiç tanışmamıştı ama onun talihsiz ölümü hakkında her şeyi öğrenmişti. Korkunç bir kurtadamın saldırısına uğradıktan sonra amcasının kafası gövdesinden ayrılmıştı.

Kış mevsimi olanca hızıyla kapıya dayanmıştı ancak Stanley, Crampton Kayası'ndan ayrıldığından beri huzur içinde uyumamıştı. Her gece rüyasında, malikanede keşfettiği o muhteşem güzellikteki eski sanat eserini, yani İbis Kuşu'nu görmüştü.

İbis Kuşu malikanedeki duvarlardan birine monte edilmiş olan camlı bir kutunun içindeki turna balığının midesinde saklıydı. Stanley, İbis'i savunmak uğruna üç ölümcül korsanı

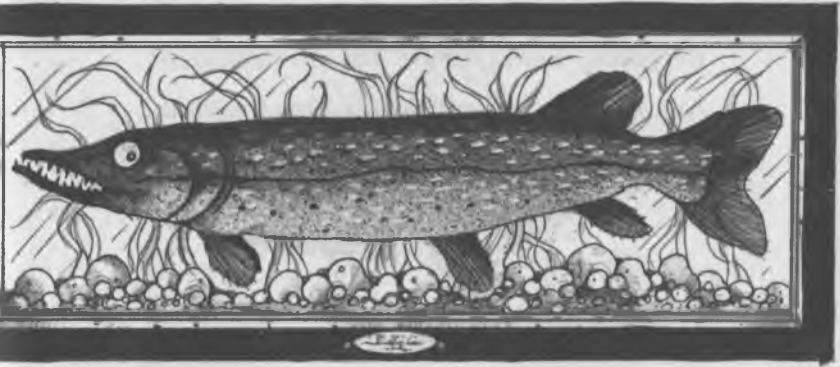
oyuna getirmek zorunda kalmıştı.

şiddetli bir rüzgar trenin pencerelerini zorlarken Stanley, Mum Geçidi Malikanesi'nde yanan kocaman şömineyi hayal ederek uykuya daldı.

Ancak turna balığı cam kutunun içinde uzanmış, kendi kendine söyleniyordu.

Midesindeki muhteşem İbis Kuşu'ndan hafif

bir uğultu yükseliyordu ve turna balığı bu durumdan hiç de hoşnut değildi. Stanley, İbis'i turna balığının midesinden çıkarmış, onu sıcacık ellerinin arasına almıştı bir kere. Ve bu da tek bir şey demekti; artık birbiri ardına meydana gelecek olan tehlikeli olaylar zinciri harekete geçmişti ve bunu durdurmaya kimsenin gücü yetmezdi. Tabii ki turna balığı elinden geleni yapacaktı ama yapabileceği şeyler kısıtlıydı. Ne de olsa duvardaki kutunun içine hapsolmuştu.

Turna balığı Fırtına Koparanlar'ın yavaş ama

kararlı bir biçimde uyanmaya başlayacaklarını biliyordu. Hatta içinde onların şimdiden harekete geçtiğine dair kötü bir his vardı.

Stanley, İbis Kuşu'nu elinde tuttuğu anda, tam beş bin kilometre ötede, buzdan bir tabutun yüzeyi çatırdadı. Bundan tam bir ay sonra, insanın iliklerini donduran havaya puslu bir nefes karıştı.

Bir yerlerde, bir şey derin bir uykudan uyanmıştı ve yavaş yavaş dirilmekteydi. Çok geçmeden güneye doğru yapacağı o uzun yolculuğa çıkacak ve kayıp bir ödülün peşine düşecekti.

Buz gibi soğuk bir iskelet el kımıldadı ve onu içine hapsetmiş olan buzdan tabutta bir çatırtı daha meydana geldi. Çatırtılar giderek arttı ve nihayet tabut bin bir parçaya ayrıldı.

İskelet mahkum artık serbestti. Bedeninin her yanı seğirmeye başladı. İskelet canlandı ve bedeninin üstünü etten bir örtü kapladı. Çenesinde upuzun bir sakal belirip göğsüne kadar indi. Sarımtırak teninin üstünde bir sürü

dövme belirmeye başladı.

Ölürken üstünde bulunan yırtık pırtık, paçavraması giysiler kendi kendilerini onardılar. Aniden canlanan iskeletin her iki omzundan aşağı sarkan birer mermi kemeri ve sırtına bağlanmış bir av tüfeği belirdi.

İskelet ayağa kalktığında, yanında ince uzun ve tek gözü olmayan bir adam bekliyordu. Adamın muhteşem kadife ve dantel giysileri ıslak ve küflüydü. Hatta yakından bakıldığında, giysilerinin yüzeyinin yosunla kaplı olduğu da fark ediliyordu.

Adamın sert, kemikli suratı ona eşlik eden sakallı dostunu fark etmedi. Ama onlar pekala da beraberlerdi. Birbirlerine tek kelime dahi etmeden, üstleri başları silahlarla donatılmış vaziyette, yeri göğü inleyen fırtınada karanlığa daldılar.

Stanley trendeki koltuğun başlığına kafasını dayayıp gözlerini yumdu. Geçen yaz; yaşadığı

tüm maceralarıyla, beklenmedik olaylarıyla yaşanmış ve bitmişti. Stanley, Mum Geçidi Malikanesi'nin kahyası Bayan Carelli'yi düşündü. Kahya kadın onu adada bekliyordu ve şu anda mutfağa girmiş, ekmek pişiriyor olmalıydı. Stanley neredeyse ekmeğin kokusunu alıyormuş gibi hissetti kendisini. Tüm sonbahar boyunca Bayan Carelli'nin yemekleri gözünde tüt müştü. Belki de malikaneye vardığında karşısında fırından yeni çıkmış bir yahni dahi bulabilirdi.

Çok geçmeden trenin onu yavaş yavaş sallamasıyla, Stanley uykuya daldı. Kafasını pencereye yaslayıp huzur içinde yoluna devam etti.

Etrafta feci bir gıcırdama sesi yankılandı. Tren durmak üzereydi. Stanley buğulu pencereyi silip dışarı göz attı. Üstünde Crampton Kayası yazan eğri tahta tabelayı hayal meyal seçebiliyordu. Sonra trende bir anons

yankılandı:

“Bu tren Crampton Kayası’nda duracaktır.
Lütfen eşyalarınızı yanınıza almayı
unutmayın.”

Stanley mahmur mahmur etrafına bakındı.
Trende başka hiçbir kimse yoktu. Burada
benden başka kimse inmeyecek anlaşılan diye
düşündü.

Bayan Carelli tıpkı Stanley’nin düşündüğü
gibi dışarıda onu bekliyordu.

Kadıncağz soğuktan korunmak için paltosunu üstüne öyle bir sarıp sarmalamıştı ki Stanley ancak gözlerini ve burnunu görebiliyordu.

“Gelmenize gerek yoktu,” dedi. “Yolu biliyorum nasıl olsa.”

“Bunu dünyada kaçırmazdım,” dedi Bayan Carelli gülerek ve Stanley’yi kucakladı.

Stanley adaya giden o zorlu yola hazırdı. Önce yamaçtan aşağı inen o dik basamakları geçecekler, sonra da eski kayıkların parçalarından yapılma, Ahşap Köprü denen o eğreti yolu yürüyeceklerdi.

Ağızlarını burunlarını atkılarla sarıp sarmalamış olan Bayan Carelli ve Stanley, tıpkı eski iki dost gibi konuşa konuşa, kaygan ve tehlikeli yolu geçtiler.

Ahşap Köprü’nün tahta basamakları buz tutmuştu ve kayıyordu. Stanley her adımını dikkatle atıyordu. Gelgit yükseldiği zaman,

adaya giden başka bir yol yoktu. Su Ahşap Köprü'yü olduğu gibi örtüyordu. Ancak o sırada henüz dalgalar yükselmemişti.

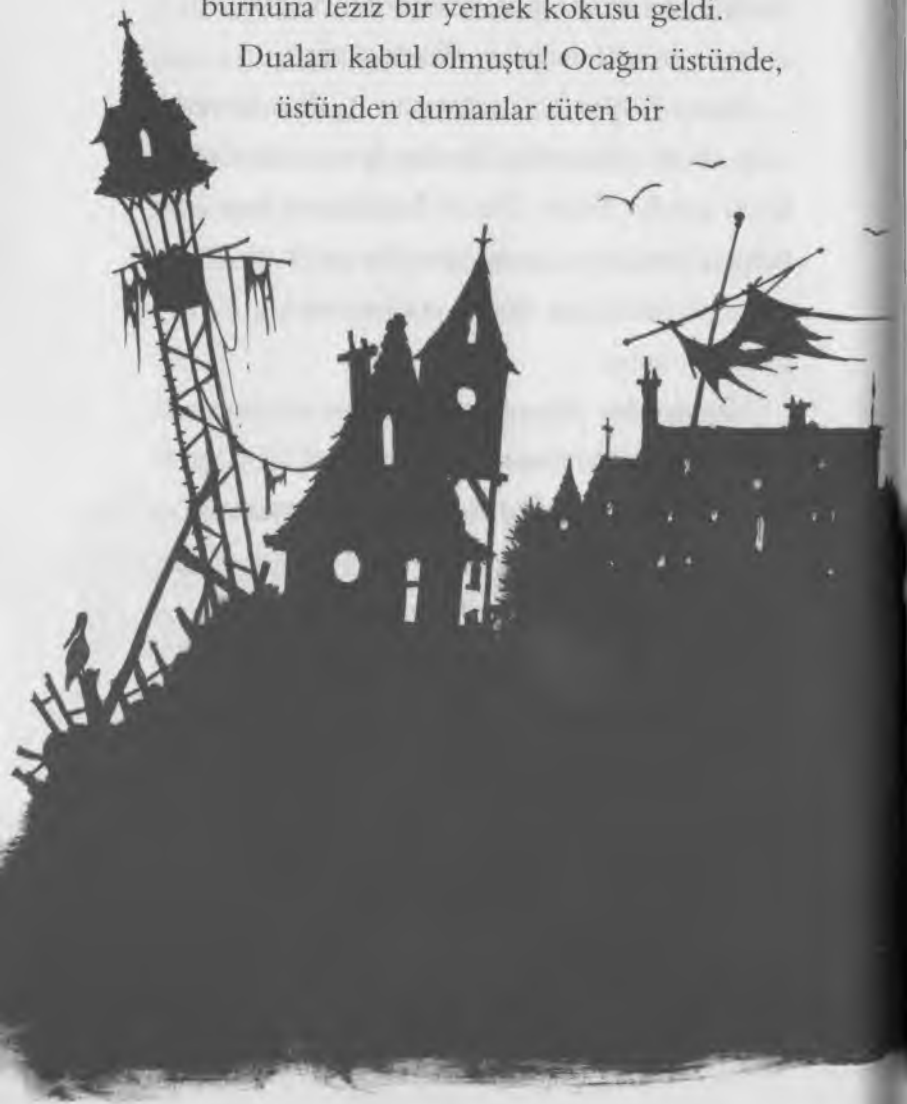
Ahşap Köprü bir mağaranın içinden devam edip adaya çıkıyordu. Stanley köşeyi dönünce, köyü gördü. Mum Geçidi Malikanesi buz tutmuş ağaçların yapraklarından yansıyan gümüşümsü ışığın altında muhteşem gözüküyordu.

İskeleyle bir yığın kayık bağlanmıştı ve rıhtım ıslıl ısıldı. Deniz fenerinin bekçisi Lionel Grouse iskelede onları bekliyordu. Onlara karanlığın içinden seslendi.

“Stanley, seni görmek ne kadar güzel. Tren istasyonuna da gelecektim ancak kayıklardan biri kaybolunca onun peşine düşmek zorunda kaldım. Neyse, şimdi her şey yolunda... Dur valizlerini alayım.”

Stanley'nin uzun yolculuğu sona ermişti.

Mum Geçidi Malikanesi'ne ayak basınca,
burnuna leziz bir yemek kokusu geldi.
Duaları kabul olmuştu! Ocağın üstünde,
üstünden dumanlar tüten bir

yemek pişiyordu.

Stanley neredeyse dayanamayıp tencerenin
kapağını kaldıracaktı.

Salondaki şömine hararetle yanıyor, içindeki odun parçaları parıldıyor, kıvılcımlar saçıyor. Stanley alevlere bakakalmıştı. En sevdiği sandalyeyi çekip oturdu. Oda sıcacıktı ve insana huzur veriyordu.

“Bu gece burada uyuyacağım,” dedi Stanley. “O kadar rahat ki burası...”

Bayan Carelli, “Nasıl istersen delikanlı,” dedi. “Bana her şey uyar. Bu evin reisi sensin. Geri döndüğün için de çok mutluyum. Bu eski malikane sonbaharda o kadar sessiz sakindi ki.”

“Aman, iyisi mi pencereleri sıkı sıkıya örtelim. Bay Grouse kuzeyden bu yöne doğru ender rastlanan bir tipinin geleceğini söyledi. Bugüne kadar eşi benzeri görülmemiş bir kar fırtınası olacağı söyleniyormuş.”

Üstleri başları buzlarla kaplı savaşçılar dur durak demeden, tek kelime dahi etmeden güneye doğru yol alıyorlardı. Onları hiçbir şey

durduramazdı. Koca koca tepeleri aşılıyor,
mağaraların ve ormanların arasında rahatlıkla
ilerliyorlardı. Tek bir amaçları vardı:
Hedefledikleri yere varmak ve kendilerine ait
olduğuna inandıkları bir şeyi geri almak.

Stanley geceleyin aniden uyanıverdi. Aşağı katta tek başınaydı. Şöminede hararetle yanan ateş biraz dinmiş, etrafı az da olsun aydınlatıyordu. Stanley'nin kulağına sesler geldi. Bir ses ismini fısıldıyordu:

“Stanley, Stanley.”

Stanley sesin koridordan geldiğini düşündü. Kalbi güm güm atarak, sıcacık odadan karanlık koridora çıktı.

Koridora doğru yürürken konuşanın cam kutunun içinde duran turna balığı olduğunu fark etti. Stanley ısınmanın ve karnını doyurmanın derdine o denli düşmüştü ki turna balığını ziyaret etmeyi ihmal etmişti.

Uykulu gözlerini ovuşturdu.

“Merhaba, Turna Balığı,” dedi.

“Malikaneye geldiğimde yanınıza uğramadığım için özür dilerim. Umarım arkadaşım İbis hâlâ midenizdedir.”

Stanley, Turna Balığı’nın kendisine ters ters baktığını görünce bir terslik olduğunu anladı. Tam cam kutunun vidalarını söküp İbis’in hâlâ turna balığının midesinde olup olmadığını kontrol edecekti ki turna balığı onu engelledi.

“Sakin onu eline alma, Stanley!” dedi balık.

“Ne?”

“Efendim demek istedim herhalde...”

Efendim diyecektin,” dedi balık.

“Ne? Ha, tamam. Efendim?”

“Stanley, bana bak. Başın büyük belada... Fırtına Koparanlar buraya doğru geliyorlar. Onları tutsak eden buz hapishane paramparça oldu. Biz burada durmuş konuşurken onlar dur durak bilmeden güneye doğru yol alıyorlar. Buraya varana dek de durmayacaklar.

Sana yardımcı olması için yanına en büyük düşmanımı yollayacağım.”

“Ne? Efendim?”

Ama balıktan çıt çıkmıyordu. Turna balığı yine bir sessizliğe gömülmüştü ve Stanley ne yaparsa yapsın turna balığının ancak çok zorda kaldığı anlarda konuşacağını biliyordu. Balık tekrar konuşana dek aradan günler, hatta haftalar dahi geçebilirdi.

Stanley salona geri dönüp pencereden dışarı baktı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Tekrar sandalyesine dönüp

battaniyesini etrafına sardı. Biraz uyumaya çalışacaktı ama turna balığının söylediklerinden sonra bunun zor olacağını da biliyordu.

Sabahleyin, Bayan Carelli savaş boyalarını sürmüştü. “Stanley! Nasıl oluyor da sen altı ay boyunca burada yokken bir bebek gibi mışıl mışıl uyudum ben? Daha buraya geldiğin ilk gece uykudan uyanıp koridorda yankılanan ayak seslerini duydum. Hem ne diye kaçık bir hortlak gibi kendi kendine mırıldanıyordun! Neler oluyor? Geçen sefer tüm sorunların çözüldüğünü sanıyordum.”

Stanley kadına bakakalmıştı. Hâlâ sabah mahmurluğunu üstünden atamamıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Herhalde uykumda kalkıp dolaştım. Bu gece kendi odamda uyurum.”

İşte, Stanley’nin Crampton Kayası’na ikinci

gelişi böyle başladı. Bayan Carelli hemen Stanley'nin üstüne ullanmıştı ve eğer Stanley yanılmamışsa, turna balığı ona büyük bir tehlike atlında olduğunu söylemişti.

Bayan Carelli, "Ha, bir şey daha var," diye sözlerine devam etti. "şöminenin temizlenmesi ve bahçenin düzenlenmesi gerek. Bunları yaptıktan sonra, kış dekorasyonuna başlayacağız."

Kadının emirleri Stanley'nin bedenine minik oklar gibi saplanıyordu. Stanley kafasının zonkladığını hissetti.

"Kış dekorasyonu mu? O da ne?"

"Bilirsin ya, evlat... Kışları evin ii sıcak olur. Eğer evi boyarsak, kolayca kurur. Mutfağı, yemek odasını ve yukarı kattaki birkaç odanın duvarlarını boyamamız gerekiyor. Bu ev tek başına kol çıkarıp kendi kendini boyayamaz, Stanley. Sana miras kalan eve sahip ıkman lazım."

“Tabii ki,” dedi Stanley. Sonra yukarı kata çıkıp giysileri üstünde olduğu halde yatağına girdi ve öğlene kadar uyudu.

Stanley o gün evin içinde ve dışında yaptığı onca işten sonra kendisini zar zor yatağa atmıştı. Ancak rahat rahat uykuya dalamadı.

Sarımtırak, solgun renkli ve hayli saygı duyulan bir hortlağın hayali Stanley'nin yatağının yanında belirmeye başladı. Ancak hortlağın kafası yoktu. Stanley o sırada bunun farkında değildi. Saat sabahın üçüydü ve Stanley pijamalarını giymiş, yatak örtüsünün

altına girmiş rüya görüyordu.

Hayalet sabırsızlanmaya başladı. Ayaklarıyla tahta zemini tekmeledi, sonra odanın içinde bir ileri, bir geri dolaşmaya başladı. Ancak önünü göremiyor, sürekli olarak tökezliyordu. Bu odayı gayet iyi biliyordu ama sadece ellerle ve ayaklarla yön bulmak da zor işti.

Stanley hâlâ uyuyordu. Hayalet Stanley'nin çarşaflarına uzandı. Çarşafı tuttuğundan emin olduktan sonra, bunu sert bir biçimde Stanley'nin üstünden çekiverdi. Stanley yataktan fırlayıp yere devrildi.

Nihayet uyanmıştı. Ancak o sırada hâlâ rüya gördüğünü sanıyordu. Altındaki sert zemini hissedebiliyordu. Bir şeyin onu sıcacık yatağından kasten düşürdüğünü ve mışıl mışıl uykusundan uyandırdığını anlamıştı. (Zaten kafasından geçen bu düşünceler ona uyanık olduğunu söylüyordu.) Ancak tam karşısında üstünde bir denizci üniforması giymiş, elinde kocaman bir kılış tutan kafasız bir adam

duruyordu.

Stanley'nin ödü kopmuştu. Gözlerini ovuşturdu, ama gözlerini ne kadar ovuşturursa ovuştursun, kafasız adam hâlâ orada duruyordu ve Stanley hayal görmediğinden emindi. Hatta tamamıyla ayıktı.

Stanley tir tir titremeye başladı. Kendi kendisini yatıştırmak için derin derin nefesler çekti içine. Annesi ona hep her şeyin bir açıklaması olduğunu söyler dururdu. O anda Stanley'nin aklına gelen en mantıklı şey, malikanenin hortlaklı olduğuydu.

Hayalet kapıyı işaret ediyor, eliyle Stanley'ye oraya doğru gitmesini söylüyordu. Stanley başka bir seçeneğinin olmadığını düşündü. Koridora çıktıkları zaman, kafasız adam parmağını alt kata çevirdi.

Adam Stanley'nin merdivenlerden aşağı kata inmesini istiyordu. Stanley gıcırdayan basamaklara basmamaya gayret ederek ilerlemeye çalıştı ama korkudan birbirine

çarpan dizlerinin ses çıkaracağından emindi. Bayan Carelli'nin aşağıya indiğini duymasını istemiyordu. Ancak Stanley sessiz olmaya ne kadar gayret ederse etsin, hayalet tıpkı bir fil gibi, basamaklardan paldır küldür iniyordu. Sonra, bir haliya takıldı. Daha sonra da ayaklarından biri merdiven parmaklıklarının arasından geçiverdi.

Nihayet zemin kata indiklerinde hayalet evin içinde yolunu bulabilmek için Stanley'nin ellerini kullandı. Duvarları elliyor, tabloların hepsini eğiyordu.

Sonra duvarda kocaman bir portrenin asılı olduğu bir odaya girdiler. Kafasız adam resmin altındaki ismi işaret etti.

Amiral Swift

Hortlak portrenin yanına geçti. Öyle ki portredeki kafa kendi bedeninin üstünde

duruyormuş gibi gözükte.

“Aman Tanrım. Siz... Siz Amiral Swift’siniz. Büyük Amcam Bart’sınız!” dedi Stanley.

Tabii hortlak ona yanıt veremedi. Elini uzatıp Stanley’nin elini hafifçe sıktı.

“Şey... Tanıştığımıza memnun oldum, Bart Amca!” Stanley gecenin bir vakti dondurucu soğukta kafasız bir adamın elini sıkmakta olduğunu düşününce ürperdi.

“Aman, ne olacak sanki?” dedi kendi kendine. Hayatta her şeyi en azından bir kere denemek gerekirdi.

Amiral Swift, Stanley’nin elini bırakmamıştı. Onu elinden tuttuğu gibi salona götürdü. Sonra pencereye yöneldi. Dışarı o denli soğuktu ki camların içi dahi buğulanmıştı. Stanley beklemeye başladı. Ölü amcası Stanley’nin sağ işaret parmağını tutup pencereye üç sözcük yazdı. Sözcüklerden her birini pencerenin alt

kısımındaki kare şekilli cam bölmelere yazmıştı.

Kafamı geri istiyorum

“Ha, tamam,” dedi Stanley. “Anlıyorum. Size gerçekten de yardım etmek isterdim ama şey... şey, sorun şu ki, şey...” Stanley doğru sözcükleri seçmek için çabalarken büyük amcası Bart’ın hayali aniden silikleşti ve tamamıyla ortadan kayboldu. Ancak Stanley onu tekrar göreceğini biliyordu.

Dikkatle yatak odasına çıkıp sıcacık yatağına girdi. Olanları düşünmeye başladı. Bir o yana, bir bu yana dönüp durdu. Nihayet derin bir uykuya daldı.

Stanley rüyasında her yerde Amiral’in kafasını görüyordu; yatağın altında, dolapta, şöminede, vestiyerde asılı duran şapkasının içinde... Hatta kafayı koridordaki duvarda asılı duran geyik kafasının yanında dahi gördü.

Stanley kafaya her baktığında farklı bir şey
görüyordu. Ya kafanın gözleri
parılıyordu, ya da kafanın
tek gözü olduğunu
görüyordu. Sonra
da kafa bir
kafatasına
dönüşüyordu. Kafa

ya çenesini ardına kadar açarak kahkahalarla
gülüyor, ya da Bayan Carelli mutfakta ekmek
pişirirken onunla sohbet ediyordu.

Bayan Carelli, Amiral Swift'in evin içinde
dolanıp durduğunu görse ne yapardı acaba?

Stanley tüm bu gördükleri yüzünden pek de
rahat bir uyku çekemedi. O denli yorulmuştu
ki, öğleye kadar yataktan kalkamadı.

Ancak uyandığı zaman
kafasında bir şeyler yerli
yerine
oturmuştu.

Turna balığı ona
yardım etsin
diye en azılı
düşmanını

yollayacağını söylememiş miydi?

Tabii ki turna balığını
gölde avlayan Amiral
Swift'ti. Balığı
öldürmüş, sonra
da onu cam bir
bölmeye

hapsetmişti. Turna
balığının bahsettiği bu azılı düşman
Amiral Swift'ten başkası olamazdı.

Artık her şey daha mantıklıydı. O halde
amcası ona yardıma gelmişti. Fırtına
Koparanlar'a karşı savaşabilmesi için yardım
etmeye gelmişti.

Stanley nihayet odasından çıktığında, hava
neredeyse kararmıştı. Koridordaki

pencereden dışarı baktı. Dışarıda hâlâ dondurucu bir soğuk vardı. Rıhtımın üstüne çöken bir bulut, havanın erkenden kararacağını anlatır gibiydi. Rıhtımdaki tüm kayıklar bütün gün boyunca yerlerinden kımıldamamışlardı. Denizde de azgın dalgalar vardı.

Stanley aşağı kata indi. Turna balığıyla konuşmak istiyordu ama karşısına aniden Bayan Carelli çıkıverdi.

“Hah, işte o da buradaymış,” dedi kulaklarına varan bir gülümsemeyle. “Haydi gel, Stanley. Gel de merhaba de. Bir ziyaretçin var.”

Stanley mutfğa açılan kemerli kapıdan kafasını uzatıp içeri baktı. Acaba rüyaları gerçek olmuş, Amiral Swift’in kafası mutfakta mı duruyordu? Ancak Stanley, mutfakta Amiral Swift yerine kendi yaşlarında bir kızın olduğunu gördü. Kızın gözleri açık mavi renkliydi ve minik göz bebeklerini Stanley’ye

dikmişti. Kafasını örten kısa bukleler ona bir erkek çocuğu görüntüsü vermişti. Üstündeyse eski püskü bir kazakla, parmaklarını açıkta bırakan bir çift siyah renkli eldiven vardı.

“İşte evin sahibi bu... Ama ona bakıp da bunu tahmin edemezdin, değil mi? Merhaba desene Stanley... Bu Daisy. Deniz fenerinden Bay Grouse'un yeğeni...”

Stanley, “Merhaba,” dedi. “Seninle tanıştığıma sevindim.” Stanley bunları

söylerken heyecandan kekelemiş ve Daisy ile tokalaşmak için elini uzatırken kıpkırmızı kesilmişti.

Daisy suratında kocaman bir gülümsemeyle “Merhaba, Stanley,” dedi. “Senin hakkında çok şey duydum. Geçen yaz burada değildim, o yüzden gelip seni ziyaret etmek istedim. Amcan için çok üzüldüm. O iyi bir adamdı.”

Bayan Carelli hemen araya girdi. “Daisy bana temizlik işlerinde yardımcı olurdu, değil mi şekerim?”

“Evet, malikanenin her köşesini bilirim Stanley,” dedi Daisy. Stanley kızın kendisine anlamlı bir bakış fırlattığını sandı, ama Daisy bunu yaptıysa bile gayet belli belirsiz yapmıştı. Stanley hayal görmüş olabileceğini düşündü.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı ne diyeceğini bilemeyerek.

Bayan Carelli suratını buruşturarak, “Artık bir yardımcım var ama, değil mi Stanley?” dedi. “Tabii yataktan çıkmadığı sürece bana

pek de bir faydası olmayacak. Çünkü gece boyunca evde dolanıp duruyor.” Stanley’nin yanından geçerken kafasını okşadı.

Stanley içinden, kahretsin, dedi. Bayan Carelli’nin onu duymadığını sanmıştı. Bir mazeret uydurarak, saçını düzeltmek için yukarı kata çıktı.

“Şömine için odun gerekiyor, Stanley. Hemen ortadan kaybolma!” diye seslendi Bayan Carelli.

Sonra Daisy’ye dönüp, “Stanley iyi bir çocuk,” dedi. “Ama o... şey... bilirsin ya daha bir çocuk. Oğlanlar bu yaşlarda nasıldır bilirsin.”

Daisy arka kapıdan dışarı çıktığında, Stanley odun sepetini doldurmakla meşguldü.

Daisy, “Sonra görüşürüz, Stanley,” dedi. “Seninle tanıştığıma sevindim. Burası harika bir yer.” Sonra ellerini ceplerine sokup yola koyuldu.

“Ah, evet. Ahhh. Ben de seninle

tanıştığıma memnun oldum, Daisy. Ahhhh!
Of. Offff!” Stanley önce koca bir odun
parçasını, sonra tüm sepeti olduğu gibi
ayağının üstüne düşürmüştü. Odunlar yeni
arkadaşına doğru yuvarlanmaya
başladılar.

Daisy arkasını dönüp odunları toparlarken
nazıkçe, “İyi misin, Stanley?” diye sordu.

“Şey, evet, evet, iyiyim,” dedi Stanley
gülümseyerek. Sonra ikisi birlikte kıs kıs
güldüler.

Daisy, “Senden hoşlandım, Stanley,” dedi. “Komik bir çocuksun.” Sonra da rıhtıma ve deniz fenerine doğru ilerlemeye başladı.

Bir saat sonra, Stanley şöminenin başına geçmiş, odunları karıştırıyordu. Topladığı odunlar çıtır çıtır yanmaya başlamıştı. Önceki gece olanlar o denli geride kalmıştı ki Stanley kendisini rüya gördüğüne inandırmıştı.

Ta ki pencerenin önünde birisini görüp odada yalnız olmadığını anlayana dek... Büyük amcası Bart kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırsızca ayağını yere vuruyordu.

Hortlak konuşamıyordu. O yüzden parmağıyla bir önceki gece pencereye yazdığı yazıyı işaret etti.

Kafamı geri istiyorum

Stanley, Amiral Swift’e bakınca, tüylerinin

ürperdiğini hissetti. Bayan Carelli kafasız hortlağı görecektir olsa, çıldırırdı herhalde. Kadıncağz evin içinde bir örümcek gördüğü gün dahi kaçacak delik aramıştı.

Amiral Swift odanın içinde çaresizce dolanıyordu. Sonra şöminenin üstündeki rafın tozlu olduğunu fark edip tekrar parmağıyla aynı yazıyı yazdı:

Kafamı geri istiyorum

Stanley, kendisini kurtadamı vurmaya zorlayan parmaksız korsanları düşündü.

“Bir dakika! Bir şey söyleyebilir miyim?” dedi ellerini beline koyarak. “Körolası korsanların en büyük sorunu nedir biliyor musunuz? Bir uzvunuz mutlaka eksik!” Stanley ateşe bir odun daha attı.

Ölü amcası ellerini çaresizlikle havaya kaldırıp omuzlarını silkti. Geriye doğru adım attı ve tökezledi. Tam yere düşerken

görüntüsü yavaş yavaş silikleşti.

Çok geçmeden tamamıyla gözden
kayboldu.

Stanley rıhtıma inmiş yürüyüş yapıyordu. Rıhtımı çok severdi. Ortalıkta kimsecikler olmadığından yalnız olduğunu düşünmüştü ama aniden suratının önünde yarısı yenmiş, kılçıklı bir balık sallandı. Stanley arkasını dönünce, Daisy'nin muzip muzip gülümsediğini gördü.

“Aç mısın?” dedi Daisy.

Stanley hiç bozuntuya vermeden, “Yok, teşekkürler. Yemek yemiştım,” dedi.

Daisy elindeki balığı duvarın üstünden kumların üstüne fırlattı.

Stanley'ye dikkatle bakarak, "Bugün ne kadar da ciddisin," dedi. "Neyin var?"

Stanley, "Amiral Swift'i iyi tanır mıydın?" diye sordu.

"Oldukça iyi tanırdım," dedi. "Niye sordun?"

"Onu tekrar görmeyi ister miydin?"

"Şey, sanırım isterdim. Kabalık etmek istemem ama bu oldukça tuhaf bir soru. Yani, onu tekrar görmek nasıl mümkün olabilir ki?" dedi Daisy.

"Bu hiç de düşündüğün gibi imkansız değil, Daisy. Sana bir şey anlatmalıyım."

Daisy merakla Stanley'ye baktı.

"Dün bir ziyaretçim vardı... Amiral Swift beni ziyaret etti."

Daisy gözlerini kısıp bekledi. Arkadaşının şaka yaptığını söyleyeceğini sandı. Ancak Stanley'nin suratındaki ifadeyi görünce, onun

gayet ciddi olduğunu anladı.

“Malikane’de oldukça tuhaf şeyler gördüğüm oldu, Stanley,” dedi Daisy. “Ama hortlağa benzer bir şeye asla karşılaşmadım.”

“Anladım ama ben gördüm işte... Üstelik o Amiral’in hortlağıydı.”

Daisy, “Ne istiyormuş peki?” diye sordu. Stanley arkadaşının titrediğini fark etti ama Daisy korkudan değil, üşüdüğünden titrediği konusunda ısrar etti.

“Hortlakların ancak ruhları rahata ermediği zamanlar insanlara göründükleri söylenir!” dedi Daisy. “Demek ki Amiral senden bir şey istiyor, Stanley.”

“İstiyor elbette. İsteddiği şey kafası...”

Daisy olduğu yerde kalakalmıştı. Stanley ona başından geçenlerin devamını da anlattı.

“Tüm bunlar inanılmaz,” dedi Daisy.

“Ama yardımımı istersen, memnuniyetle.”

Stanley ona teşekkür edip kocaman bir gülümseme fırlattıktan sonra kafasını kumlara

doğru çevirdi. İkisi birlikte yürümeye başladılar. Onlar yürüdükçe önlerine çıkan deniz kuşları uçuşuyordu. Uzakta bir kayıktan, büyük bir yelkeni söken balıkçılar gördüler.

Stanley sessizliği bozarak, “Burası hareketli bir yer, değil mi?” diye sırıttı.

Daisy gülerek “Sen geldiğinde öyle oluyor,” dedi ve koşmaya başladı.

İki arkadaş sahilde çok güzel vakit geçirdiler. Birbirlerine su fırlattılar, Stanley elinde deniz yosunlarıyla Daisy’yi kovaladı. Sonra birlikte deniz fenerine gittiler. Stanley, Bay ve Bayan Grouse’a merhaba demek istemişti. Deniz fenerinden ayrılırken elinde Bayan Carelli’ye hediye olarak vereceği bir sepet mezgıt balığı vardı.

Daisy onu deniz fenerinin kapısına kadar geçirdi. Bir süre kapıda durup rıhtımı seyrettiler.

Stanley
komik bir ses tonuyla
konuşup suratını tuhaf bir
şekle soktu. Kutuyu bir şapka
gibi kafasının üstüne koyup
Daisy'yi selamladı.

“Peki kaptan,” dedi.

“O halde eve
gidiyorum.
Yirmi dört
saat sonra
tekrar
ziyaretinize
geleceğim.

Gidebilir miyim,
efendim?” dedi.

Daisy

“Gidebilirsiniz Onbaşı
Buggles,” dedi
kıkırdayarak.
Stanley eve doğru

yola koyulurken martılar sepetten düşürdüğü balıkları kapmak için oraya üşüştiler.

Bu arada, savaşçılar ilerlemeye devam ediyorlardı. Dizlerine kadar kara gömülmüş vaziyette yürüyorlar, buz kaplı vadilerin ürkünç karanlığında yollarına devam ediyorlardı. Soğuk kış rüzgarı kırıık suratlarını yalıyor, upuzun paltolarının kuyruklarını havaya savuruyordu. Ancak savaşçılar rüzgarı hissetmiyorlardı. Akıllarındaki tek şey kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyi bir an önce ele geçirmektir.

Stanley eve geri döndüğünde, Bayan Carelli turna balığının bulunduğu camlı kutunun önünde duruyordu.

“Burası amma da tozlanmış! Evin diğer odalarıyla uğraşırken buraya vakit kalmıyor ki. Haydi bakalım delikanlı. Bu gece yemeği sen yapiver de ben de diğer işlere bakayım. Teşekkür ederim.” Sonra, kadın elindeki tüylü toz alma sopasıyla cam kutuyu silmeye

başladı. Kutunun üstünü kaplamış olan toz katmanlarını silerken komik komik sesler çıkıyordu.

Geri çekilip kutuyu gözden geçirdi. Sonra suratını ekşitti. “Biliyor musun, Stanley, artık şu eski püskü eşyalardan kurtulmanın vakti geldi.”

Stanley olduğu yerde kalakaldı. Suratında panik dolu bir ifadeyle kadına baktı.

“Yani, şuna bir baksana... Hiç bunun kadar çirkin, işe yaramaz, donuk bir balık gördün mü? Eğer kurtulmamız gereken birkaç parça eşya varsa, bu en başı çeker. Ne dersin, Stanley? Onu şöyle bir yıkasam mı acaba?”

“YOOK, HAYIR. KESİNLİKLE OLMAZ. Şey, yani... Aslında ben turna balığını seviyorum. Hem de... çok,” dedi Stanley kekeleyerek.

“Aman Tanrım, Stanley. Bu konuda bu kadar hassas olduğunu ve bu alabalığı bu denli sevdiğini hiç bilmiyordum.”

“Turna balığı”.

“Affedersin, ne dedin?”

“O bir alabalık değil, Bayan Carelli.

Bir turna balığı... Çok da güzel hem de...

Onu atmazsanız çok sevinirim,” dedi Stanley ısrarla.

“Peki, peki,” dedi Bayan Carelli. “Şimdi hava atmayı bırak da iş önlüğünü tak bakalım.”

Stanley turna balığıyla tekrar yalnız kalana dek aradan uzunca bir süre geçti. Stanley sabırsızlıkla onunla konuşmak için bir fırsat kolluyordu. Nihayet Stanley kendisini turna balığının yeni tozu alınmış cam kutusunun önünde durmuş, hayran hayran seyrederken buldu.

“Buggles Efendi, geldiniz demek... Görüyorum ki yine yardımınıza ihtiyacınız var. Ya da siz de evin kahyası gibi beni aşağılamaya geldiniz.”

“Ah, Bayan Carelli’nin dediklerini duyduğun için çok üzıldüm. Eminim ki onun kötü bir niyeti yoktu,” dedi Stanley.

“Neyse, boş ver. En azından kutumun tozunu alıp dışarıyı doğru dürüst görmemi sağladı. Bu yüzden onu affedebilirim.”

Stanley, “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

“Amiral Swift

beni iki kez ziyarete geldi ki onu bana senin
yolladığını biliyorum. Sorun şu ki onun kafası
yok.”

“Evet, tabii. Bak evlat, şimdi yapacağımız
şeyleri bir önem sırasına sokalım. Sanırım
ufukta bana bir yolculuk gözüktü.

Bak, her şeyi baştan anlatayım. Zavallı
Amiral Swift av durumuna düşmenin nasıl bir
şey olduğunu anladı. Aynı şeyi beni gölden
çıkartıp boğduğu zaman kendisi yapmıştı. Yine
de ona karşı bir düşmanlık beslemiyorum.

Üstelik sana yardım etmek için buradayım,
Stanley. Senin büyük amcana
ihtiyacın var, onun da
kafasına. Ancak zavallı
adamcağızın kafası
Crampton
Şelalesi'nin
dibinde

yatıyor. Şelale bölgesi de oldukça derin ve tehlikeli bir yer. Ancak o karanlık sulara dalıp amcanın kafasını oradan çıkaracak kadar mükemmel bir yüzücü tanıyorum.”

“Sen mi yani?” dedi Stanley.

“Ah, Stanley, sen bir dahisin. Hep bir adım önde düşünüyorsun.”

Stanley kafasını kaşdı. Turna balığı ölü olduğu halde nasıl yüzecekti? Tabii ölü olması turna balığını konuşmaktan alıkoymuyordu. Stanley zavallı turna balığının o gün yeterince hakarete uğradığını düşünüp bu soruları sormamaya karar verdi.

Stanley fırsattan istifade ederek, turna balığına sorabildiği kadar soru sormaya karar verdi. “Daha önce bana tehlikede olduğumu, Fırtına Koparanlar’ın geldiğini söylemiştin, değil mi?” dedi.

“Kesinlikle, Stanley. Çok dikkatli olmalısın çünkü onlar buraya geliyorlar. Bu gibi esen rüzgarla, yağmurla dağ tepe demeden

ilerliyorlar. Kilometreler boyunca, dur durak bilmen yürüdüler. Gece gündüz hiç mola vermediler.”

“Peki, tüm bunlar ne demek oluyor?” diye sordu Stanley.

“Bence bunları en iyi açıklayacak kişi ölü amcan, Stanley. İlk önce onun kafasını kurtarmaya bakalım. Sabahları yüzmeyi tercih ederim, aklında bulunsun. Hemen yarın bu işi yapmaya hazırım. Teşekkürler, Stanley. Yarın görüşürüz.”

Turna balığı çoktan ne yapacağına karar vermişti. Stanley ona karşı çıkacak cesareti kendisinde bulamadı.

Ertesi gün oldukça ilginç bir gün olacaktı.

Crampton Kayası'na dondurucu bir soğuk çökmüştü. Stanley yatak odasının penceresinden dışarı baktı. Pencerelelerin pervazları buz tutmuş, camlara buzdan saçaklar sarkmıştı. Stanley sanki fena halde kar yağacakmış gibi hissediyordu. Ta uzaklardan esen dondurucu bir rüzgar bir fırtınanın gelmekte olduğunu müjdeliyordu.

Dahası, rüzgarla birlikte bir şey daha adaya

doğru geliyordu.

Stanley ertesi sabah erkenden kalkması gerektiğini biliyordu. Diğer dertler tasalar bir yana, sadece bu düşünce bile keyifle uyku çekmesini engelleyecekti. Daisy'yi tekrar gördüğünde, ona anlatacak o kadar çok şey olacaktı ki... Stanley arkadaşının tüm anlattıklarına inanıp inanmayacağından dahi emin değildi.

Saat sabahın altısında, Stanley kalkmış, turna balığının cam kutusunun vidalarını gevşetiyordu. Her yer zifiri karanlıktı. Stanley kutuyu dikkatle yere koydu.

Turna balığına gelince, Stanley hem ona dokunmaya çekiniyor, hem de İbis'e bir zarar vermekten korkuyordu. İbis'e bir daha dokunmaması gerektiğini biliyordu. Stanley'nin zihninde bu düşünceler dönüp dolaşırken turna balığı konuşmaya başladı.

“Stanley, mutfak çekmecesinden maşaları alıp İbis'i midemden çıkarıver. Sonra onu

hemen altımdaki
gevşek tahtanın
altına sakla. Sakın
korkma. Sana
güveniyorum.”

Stanley rahatlamıştı.

Turna balığı ona
güveniyordu. Ancak gevşek tahtayı bulmaya
çalışırken zemindeki hiçbir tahtanın
oynamadığını fark etti. Sinirlenip hemen
mutfağa koştu. Maşayla sivri bir bıçak alıp
zemindeki tahtalardan birini kaldırmaya
çalıştı.

Bu sırada turna balığı da, “Hah, işte
böyle,” diye ona cesaret vermeye çalışıyordu.
“İbis burada güvende olacak. Bu dünyadaki
tüm hainleri ve suçluları harekete geçirmek
istemiyoruz ne de olsa. Aman, sen sen ol,
sakın enerji patlamasını başlatayım deme.
Yoksa elinde ne var, ne yok, her şeyi
kaybedersin.”

Stanley elinde maşalar, turna balığını dinliyor, bir yandan da onun lafını bitirmesini bekliyordu. Turna balığının enerji patlaması dediği şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Turna balığı, “Kafan karışmış gibi, Stanley,” dedi. “Aman kafan falan karışmasın. Bak yapacağın şey son derece basit. Daha önceden İbis’i eline aldığında, dünyanın yüzeyinde hafif bir titreşim meydana geldi. Ancak İbis suya düşecek olursa, ölümler dünyasında korkunç bir ayaklanma başlar. İşte o zaman, kaçacak delik ararsın.”

Stanley duyduklarına inanamıyordu ama turna balığının ona her zaman doğruyu söylediğini de biliyordu. Boğazına bir yumru oturdu. Güçlkle yutkundu.

“Şimdi beni kollarına al da işe koyulalım,” dedi balık.

Stanley sol eliyle balığı karnından kaldırıp sağ eliyle de balığın büyük yüzgecinin bulunduğu sırtını tuttu. İlk önce kendisini bir

tuhaf hissetse de turna balığı Stanley'nin ellerine yerleşti.

Aman, o ne tuhaf bir histi öyle! Bu muhteşem balığı eline almak insanı sersemletiyordu. Stanley başının döndüğünü, dizlerinin titrediğini hissetti.

“Kendine mukayyet ol, küçük kahraman,” dedi balık.

Stanley kafasını toparlayıp dikkatle mutfak kapısına yöneldi. Turna balığı çok ağırdı. Stanley turna balığının içinde bulunduğu cam bölmenin altında yazanları hatırladı: ‘1827 senesinde, Amiral Swift tarafından Crampton pınarında tutulan, 11 kilo ağırlığındaki turna balığı,’ dahası, daha göle kadar çok yürümesi gerekiyordu.

Stanley kapıdan dışarı adımını atar atmaz, onu insanın içini titreten bir rüzgar karşıladı. Stanley kafasına beresini geçirmiş, bir yandan turna balığını taşıırken bir yandan da eldivenlerini giymeye çalışıyordu. Karla kaplı

bahçeden çıkış kapısına doğru yürürken arkasında ayak izleri bırakıyordu. Stanley bataklığa doğru yola koyuldu.

Yürürken bir şarkı söylemeye başladı. Belki de bu şekilde keyfi biraz yerine gelir diye düşünüyordu. Turna balığını taşımak içine her ne kadar tuhaf bir his saldıysa da bedenini de ısıtmıştı. Ancak ilerledikçe, balık gitgide ağırlaşmaya başlamıştı.

Çok geçmeden eski su değirmenine varmışlardı. Stanley tahta yaya köprüsünü geçtikten sonra biraz soluklanmak için bir mil taşının üstüne oturup mola verdi.

“Çok iyi gidiyorsun, Stanley. Sana göre hava çok soğuk biliyorum ama inan ki ben hiçbir şey hissetmiyorum.” Turna balığının içine bir heyecan dalgası yayıldı ve karnı seğirdi. Artık suya girmek istiyordu.

Stanley ona yanıt vermedi. Daha yeni yeni soluklanmaya başlamıştı. Turna balığının kafasını okşadı, sonra da ayağa kalkıp yoluna

devam etti.

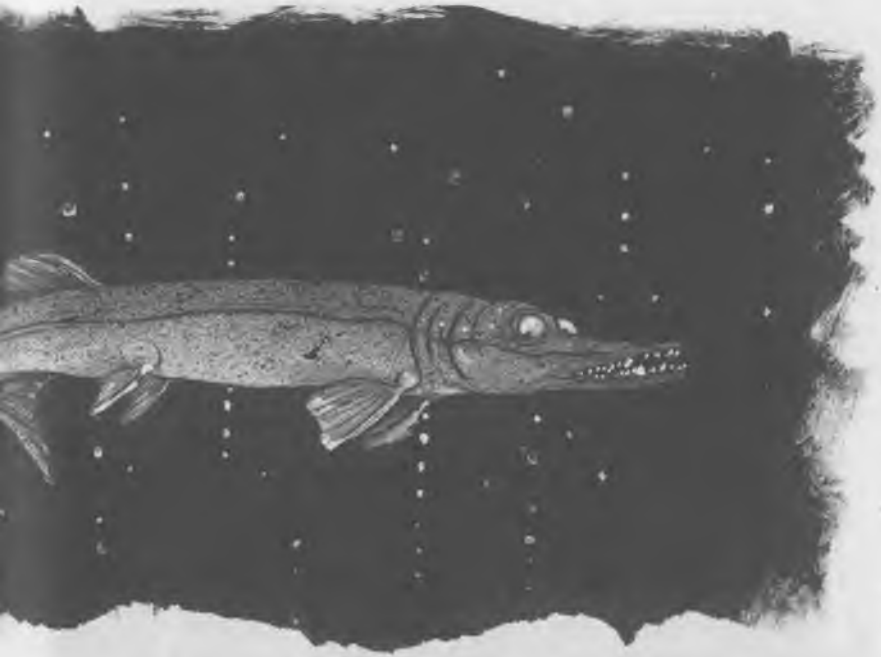
Ne yazık ki yolun geri kalanı yokuş yukarıydı.

Yol bu dondurucu soğukta tam kırk dakika sürmüştü. Halbuki bir yaz günü bu yolculuğa çıkmış olsaydı, Stanley aynı yolu on dakika içinde aşmış olurdu ama en azından gölün kıyısına yaklaşmıştı.

Turna balığı, “Ahhh, evime döndüm!” dedi. Stanley bir an için balığı tekrar suya koymanın iyi bir fikir olup olmadığını düşündü, ama bunca yolu en son anda fikir değiştirmek için gelmemiştir. Böylece, suya eğildi.

“Ne zaman hazır olursan, beni suya bırakabilirsin, Stanley. Ne zaman hazır olursan...”

Koca balık buz gibi sulara daldı. Stanley en son, balığın kuyruğunun keskin bir kılıç gibi hareket ettiğini, suyun derinliklerine daldığını gördü.

Stanley oturup uzunca bir süre bekledi.
Aradan sanki saatler geçmiş gibiydi. Sabah
güneşinin denizin üstüne doğuşunu izlerken
kirpi gibi diken diken saçlarının dondurucu
soğukta birbirine yapıştığını hissetti.

O sırada turna balığı suyun dibinde narin
hareketlerle süzülüyordu. Kendisini o kadar
iyi hissediyordu ki... ‘Sonsuza dek burada

kalabilirim' diye düşündü. "Hep bu sazların
arasında kalsam, gerçekten çok mutlu
olurdum."

Sonra, suda süzülen sarmaşıkların arasından geçti. Sudaki tüm bitkilerin ona yer açtığını gördü. Ah, evet, onlar ondan korkuyorlardı. Turna balığı gölde önemli bir şahsiyetti. Çok önemli ve saygı duyulan bir varlıktı. Hiç kimse onun bir alabalık olduğunu düşünmüyordu. Buradaki herkes aradaki farkı biliyordu ve hepsi de bunun ne demek olduğunun farkındaydılar.

Turna balığı daha da derinlere yüzdü. Artık kafayı aramaya başlamıştı. Amiral Swift'in kafasının ta derinlerde olduğunu biliyordu. Kafa killi yapraktaşlarıyla ve çakıl taşlarıyla çevrili olmalıydı. Saçlarıysa bir örümcek ağı gibi suda yüzüyordu her halde. Sonra, karanlık suyun içinde Amiral'in süt beyazı suratını gördü. İçinden adamın burnunu koparıp onu burada bırakıvermek geçti. Böylece kendisi de artık gölde yaşamaya başladılar. Ancak Stanley'nin ona ihtiyacı vardı.

Turna balığı kafayı çevreleyen beyaz

saçlardan bir tutamını sivri dişlerinin arasına aldı. Sonra, gölün zemininde bir kum bulutu oluşturacak kadar şiddetle kuyruğunu çırpıp yukarı, güneş ışığına doğru yöneldi. Nihayet yüzeye çıkmıştı. Stanley oturmuş turna balığını beklerken suyun yüzeyinde balığın sivri burnu ve cam gibi parıldayan gözleri belirdi. Balık FOŞ diye Stanley'nin kollarına atıldı. Stanley'yi neredeyse yere düşürecekti.

Balığın dişlerinin
arasında gri renkli ve

tüyl  r ürpertici bir Ő y duruyordu. Bu Ő y bir o yana, bir bu yana sallanıyor, etrafa su s   ratıyordu. Stanley ilk önce ne olduğunu anlamadığı bu Ő yin Amiral Swift'in kafası olduğunu fark etti.

Elindeki Ő yi yakından incelmemeye karar vererek, eve doğru yola koyuldu. Bu korkunç görevi yerine getirdiği için rahatlamıştı. Su değirmenine varana dek ancak kafaya göz atacak cesareti toplamıştı. Sudan   ıkmı   Bir Balık Kafanın gözleri kapalıydı ve rengi sürekli olarak beyazdan morumsu maviye değişiyor gibiydi. Stanley neredeyse Amiral Swift'e sudan çıktığı ana kıyasla çok daha iyi göründüğünü söyleyecekti.

Stanley çok yol kat etmişti; keyifle bir Ő arkı mırıldanmaya ba  ladı. Çok geçmeden birisinin ona eşlik ettiğini fark etti. Bu kim olabilirdi? Durup etrafına bakındı. Ses hafıflemi  ti ama Stanley etrafta kimsecikleri göremiyordu.

Stanley tekrar Ő arkı söylemeye başlayınca,

ses de ona katıldı. Durup aşağı bakınca, ona eşlik eden sesin Amiral Swift'e ait olduğunu anladı. Amcası gözlerini kısmış, güneş ışığına alışmaya çalışıyordu. Turna balığıysa ağzını dahi açamıyordu çünkü ağzını açtığı anda kafayı düşürebilirdi. Ancak o da mırıldanarak onlara eşlik etmeye başladı.

Stanley bu durumun tüm saçmalığına rağmen, yoluna devam etmeye karar verdi. Sesi heyecandan titriyordu ama üçü birlikte şarkı söylerken serin sabah neşeli bir ezgiye boğulmuştu.

Tam bahçeden geçip eve gireceklerdi ki aniden karşılarna onlara şaşkın şaşkın bakan Bayan Carelli çıktı. Kadıncağz

kapıyı Stanley'ye açarken hayretle kafasını kaşıyordu.

“Aman Tanrım, Stanley! Sana balığı bir güzel yıkayalım mı dediğimde bunu gerçekten de git, yap demek istememiştim. Nereye gittin o balıkla? Sabahın bu saatinde dışarıda ne işin var, seni şapşal? Zatürre olacaksın. Her neyse, balığı kendine saklamak istiyorsun sanıyordum.”

Bayan Carelli kendi kendine mırıldanarak konuşmasına devam etti ama Stanley'nin onu dinleyecek hali yoktu. Çünkü panik içinde Amiral Swift'in kafasını paltosunun altına saklamaya çalışıyordu. Bayan Carelli'nin görmüş geçirmiş bir kadın olduğunu biliyordu ama Büyük Amca Bart'ın kafasını görecektense, aklını oynatırdı.

“... ne diye onu denize kadar götürüp, geri getirdin ki? Hem niye arka kapıdan çıktın dışarı?”

Bayan Carelli hâlâ söylenip duruyordu.

Stanley ise onun kafayı görmediğine sevinmişti.

“Şey, Bayan Carelli? Özür dilerim ama artık içeri girebilir miyim?” diye sordu.

“Dışarısı çok soğuk.”

Bayan Carelli, “Haydi, içeri gel,” dedi. “Alabalığı kutusuna koy da artık konu kapansın, tamam mı? Saçmalamaya gerek yok, değil mi Stanley? Sen balığı kutusuna koyarken ben de sana kahvaltı hazırlayayım. Ne dersin?”

Stanley, “Tamam,” dedi. Hemen odasına koşup Amiral Swift’in kafasını yatağının altına sakladı.

Aşağı kata indiğinde, Bayan Carelli sanki Stanley hastaymış gibi dikkatle onu süzüyordu. Stanley turna balığını kutusuna koyup ona teşekkür etti. Sonra da kahvaltısının başına geçti.

Stanley üstünden dumanlar tüten bir kase yulaf ezmesinin önünde otururken Bayan

Carelli'yi her şeyin yolunda olduğuna inandırmak için bayağı dil dökmeye başladı. Derken, Amiral Swift mutfağa giriverdi. Tam Bayan Carelli'nin arkasında durmuş, kafasını tıknaz bedeninin üstüne oturtmaya çalışıyordu. Stanley'nin büyük amcasının kafası omuzlarının tam üstüne oturmuştu. Stanley dehşet içinde amcasının boynunun olmadığını fark etti. Yulaf ezmesi dolu

kaşığını ağzına götürmüş, öylece kalakalmıştı. Amcasını ilk kez tek parça halinde görüyordu.

Amiral Swift sürekli olarak kıpır kıpır kıpırdanıyor, olduğu yerde dönüp duruyordu. Stanley irkildi.

Bayan Carelli, “Neyin var Stanley? Nereye bakıyorsun öyle?” diye sordu.

Kadıncağız tam arkasını dönüp Stanley’nin neye baktığını görmeye çalıştı ki Amiral Swift sessizce koridora çıkıp gözden kayboldu.

“Ha, şey... yulaf ezmem çok sıcak da... Özür dilerim. Ben... şey...” diye kekeledi Stanley.

“Senin için endişelenmeye başladım delikanlı,” dedi Bayan Carelli. “Sanırım sabahın köründe dışarı çıkınca şifayı kaptın.”

Tam o sırada Stanley’nin amcası tekrar belirdi. Hemen kapının girişindeki aynanın karşısında durmuş, kravatını düzeltiyordu. Kafasını bedenine oturtabildiği için hayli mutlu gözüküyordu.

“Belki de doktoru eve çağırırsam iyi olacak. Annen hastalandığını duyarsa, sana iyi bakmadığımı düşünüp üzülebilir!”

Bayan Carelli konuşurken bir yandan da masayı toparlıyordu. O bir saniye yerinde duramayan kadınlardandı.

Stanley, “Bir şeyim yok,” diye ısrar etti. “Sadece buraya biraz alışmam lazım. Crampton Kayası’nda hayat çok farklı.” Sonra yulaf ezmesini tek kelime etmeden bitirdi. Bu sırada, Amiral Swift yine gözden kaybolmuştu. Ancak Stanley onunla tekrar karşılaşacağını biliyordu.

Stanley daha sonra gidip turna balığını kuruladı, pullarını tarayıp, cilaladı. Ondan sonra da dikkatle İbis’i balığın midesine yerleştirdi.

İbis’i maşayla balığın midesine sokarken turna balığı, “Biliyor musun, Stanley?” dedi. “Bugün çok eğlendim. Sazlıkların arasında

yüzüp pullarımın etrafında suyu hissetmek çok güzeldi. Hayat dediğin böyle olmalı işte. Belki bunu başka bir zaman tekrar yapabiliriz, ne dersin?”

Balık bunları söyler söylemez uykuya daldı.

“Daisy, şimdi beni dikkatle dinle,” dedi Stanley. “Dün görüştüğümüzden beri bir sürü şey oldu.”

O gün öğleden sonra, Stanley ve Daisy salonda oturmuş, rıhtım manzarasını seyrediyorlardı. Stanley arkadaşına o sabah turna balığıyla ve Amiral Swift ile yaşadığı macerayı anlatmak için sabırsızlanıyordu. İki arkadaş pencerenin önünde otururken şöminenin ateşi gürül gürül yanıyordu.

Stanley ve Daisy sahilin üstüne düşen kar tanelerine dalıp gitmişlerdi. Pencerenin pervazına ufak kar öbekleri toplanmıştı.

Stanley kendisini daha fazla tutamayarak, Daisy'ye her şeyi anlatıverdi.

Ancak anlattığı hikayeye arkadaşının inanması için her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklamak zorunda olduğunun da farkındaydı.

Gelgelelim, Daisy dikkatini arkadaşına verememişti. Daisy'nin bakışları Stanley'nin omuzlarının üstünden şömineye doğru kaydı. Daisy konuşamıyordu ama gözleriyle şömineyi işaret etti.

Stanley arkasını dönünce, çıtırdayan alevlerin karşısında Amiral Swift'in oturduğunu gördü.

Hayalet pencereye doğru yürüyüp suratında kocaman bir gülümsemeyle Stanley'nin elini sıktı. Sonra da ilk kez konuştu.

“Teşekkür ederim, Stanley. Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Nihayet seninle tanışmak çok güzel... Kendini bu korkunç karışıklığın içinde bulduğun için de çok üzgünüm. Bugüne kadar tanıdığım tüm denizcileri gölgede bırakacak bir cesarete sahipsin.”

Amiral’in kalın bir ses tonu vardı. Stanley’nin annesi bu tip sesleri kibar diye nitelendirirdi. Stanley, amcasının sesinin hiç de bir korsanın sesine benzemediğini düşündü. Büyük amcasının suratı biraz daha farklı gözüküyordu çünkü suratına biraz renk gelmişti. Ancak Stanley bu rengin bir surat için uygun olup olmadığından pek de emin değildi.

Amiral Swift, Daisy’ye döndü.

“Daisy, seni tekrar görmek ne güzel. Senin iyi bir kız olduğunu biliyorum. Stanley’nin senin yardımına ihtiyacı olabilir. O yüzden çok cesur olmalısın.”

Daisy gülümsedi. Azıcık titremesine rağmen, artık karşısında duran hayaletten korkmuyordu.

Amiral bir süre odanın içinde dolaştı. Daisy ve Stanley birbirlerine baktılar. Amiral'e ne demeleri gerektiğini bilmiyorlardı.

Hayalet pencereye dönerek, "Bunun öyle sıradan bir fırtına olmadığını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Şey, aslında bu konuda pek bir fikrimiz yok," dedi Stanley. "Yani bunun kötü bir fırtına olacağını biliyoruz ama... bundan başka bir şey de bilmiyoruz açıkçası."

"Eh, o halde okyanusun üstünde belirmiş olan o fırtınanın görüldüğünden çok daha fazlası olduğunu söyleyebiliriz," dedi Amiral.

Sonra çocuklara doğru yaklaştı. "Stanley, fırtına bir işaret. Korsan dünyasında bilinen en dehşetli hayaletin buraya doğru geldiğinin bir işareti... Daha önceden Flynn ve diğer korsanlarla tanışmış olman iyi aslında. En

azından Bastabelle Keklik ile tanışmaya daha
hazırlıklı olacaksın. Eminim ki Keklik'in
yanında Küçükkarga McCormick de vardır.”

Stanley ürpertiğini hissetti. Bu isimler kulağına hiç de hoş gelmiyordu. Nefesini tutarak, amcasının sözlerine devam etmesini bekledi.

“Stanley, işin aslı şu ki İbis uzun süredir büyük bir sorun teşkil ediyor. Aslında o hiç var olmasaydı, bu dünya çok daha iyi bir yer olacaktı. Ancak İbis’i buraya getirmekle hata yapan kişi benim.

İbis’i Bastabelle Keklik’ten almıştım. Ancak bu ikimizin arasında uzun süredir devam eden bir anlaşmazlığın son kavgası sırasında oldu. Herkes İbis’in kendisine ait olduğunu sanıyor, Stanley. Ancak İbis aslında bizim ailemize ait. Eskiden bir ara deniz subaylığı yapmıştım ancak korsanların bir saldırısı sırasında sakatlandım. Deniz kuvvetleri de bana yardım eli uzatmadı. Bu yüzden onlarla tüm ilişkiyi kestim ve o nefret ettiğim serseri korsanlardan biri olup çıktım. Biliyorum, bu pek de sizler gibi çocuklara anlatılacak bir öykü değil

aslında.

Keklik ve McCormick, Fırtına Koparanlar'dır. Eskiden bu iki adam deniz tacirliği yaparlardı. Güney Amerika'dan aldıkları ürünleri oradan oraya taşırlardı. Her ikisi de bu işin piriydiler. Derken, ellerine İbis geçti ve onu kendilerine saklamak isterken başlarına çok fena işler geldi. Bu iki adam ölümcül ve korkulan bir çift haline geldiler ama buna rağmen İbis'i onlardan geri istedim."

"Nasıl?" diye sordu Daisy, Amiral'in sözünü keserek.

"Şey, diyelim ki onlar iyi birer kılıç ustasıydı ama ben onlardan daha iyiydim. Onları İbis'in peşinde olan bir grup caniden kaçıktıkları Norveç'te buldum. Her ikisini de buzlarla kaplı bir yerde öldürüp bana ait olan şeyi aldım. Onları da buzdan mezarlarında terk ederek, oradan ayrıldım. İşte, bu iki adam sen onları uyandırana dek oradaydılar,

Stanley.”

“Ben mi? Ha, evet... Biliyorum, bunun için de çok üzgünüm. İbis’e dokunduğum zaman bir şeyler olduğunu biliyorum. Sanırım ölüleri uyandırdım.”

“Evet, bu doğru... Çok ama çok dikkatli olmalıyız küçük dostum. En iyisi İbis’in ait olduğu yerde, yani kimsenin onu bulamayacağı bir yerde kalması... Üçümüzün görevi kendimizi Fırtına Koparanlar’ın gelişine hazırlamak. Ufukta savaş gözüküyor!” dedi Amiral elini kemerinden sarkan ince uzun kılıcın kabzasına vurarak.

Sonra, yine daha önce de olduğu gibi karanlığın içinde gözden kayboluverdi.

Artık Stanley’nin Daisy’yi, Amiral Swift’in geri döndüğüne inandırmak için ikna etmesine gerek kalmamıştı.

İki arkadaş fısır fısır bir şeyler konuşarak kapıya yöneldiler. Daisy hava kararmadan

deniz fenerine gitmek üzere malikaneden ayrıldı.

Stanley o gece yatağından kalkıp pencerenin önüne gitti. Bir süre denizi seyretti. Lapa lapa kar yağıyordu ve kar tanecikleriyle kaplı gökyüzünde tuhaf bir şey vardı.

Ufukta döne döne adaya yaklaşan parlak bir kasırga gözüküyordu.

Ertesi sabah her yeri kalın bir kar örtüsü kaplamıştı. Balıkçı teknelerinin hepsi iskeledeydi. Stanley bir kerecik olsun yaklaşan bir tehlike olmadan, Crampton Adası'nın o güzelim manzarasını keyifle seyredebilmeyi diledi.

Ancak Stanley tüm endişelerine rağmen, dışarı çıkıp karın keyfini sürmeden de edemedi.

Hemen içinde bir iskeletin bulunduğu demir kafesli darağacının olduğu tepeye koştu. Zavallı iskeletin kafatasının üstünde bezeye benzer bir taç vardı. İskelet bu vaziyette o kadar komik gözükiüyordu ki Stanley kahkahalarla gülmeye başladı.

O sırada Daisy de deniz fenerinden dışarı çıkmıştı. Kardan korunmak için ta gözlerine kadar her yerini örtmüştü. Koşarken oraya buraya karlar sıcıryordu. İki arkadaş kahkahalar atarak birbirlerine kartopu fırlatmaya başladılar.

Nihayet yorulunca, birlikte rıhtıma kadar yürüyüp bir balıkçı teknensin kabinine sığındılar. Isınmak için ellerini

ovuşturdular. Stanley biraz soluklanınca aklına Amiral Swift'in, Fırtına Koparanlar'ın gelişinden bahsettiğı geldi.

“Onların buraya gelmesi bir an meselesi,” dedi. “Büyük Amcam Bart haklı, gerçekten de yardımına ihtiyacım var. Umarım olacıklara karşı hazırlıklısındır, Daisy!”

Daisy, “Sanırım hazırım,” diye yanıt verdi. “Ama şu Keklik ve Küçükkarga denen adamlardan hiç hoşlanmadım.”

Stanley, “Ben de,” dedi tüyleri ürpererek. Endişelerini biraz olsun üstünden atmak için, “Haydi, bataklığa kadar yarışalım,” dedi.

Oraya varınca, artık kullanılmayan su değirmeninin yanı başında birkaç eskı odun panel buldular. Bunları kızak gibi kullanıp neredeyse hava kararana dek yokuş aşğı kaydılar. O kadar eğlenmişlerdi ki gülmekten karınlarına ağrı girmişti. Tam eve döneceklerdi ki Daisy kafa üstü çalılıkların

içine gömüldü. Bacağına bir şey batmıştı ve
acıyla kıvranıyordu.

Doğrulup bacağına
batan keskin şeyi
eline alıp dikkatle
inceledi.

Stanley gözleri fal taşı gibi açılmış halde
arkadaşının yanına gitti.

“Bu bir diş” dedi.

“Koyun dişi mi?” diye sordu Daisy.

“Hayır,” dedi Stanley. “Bu bir köpeğe ait
olmalı; koyunların dişleri bu kadar büyük
olmaz.”

Daisy dişi Stanley’ye uzattı. Stanley dişi
işaret parmağıyla başparmağının arasında tutup
inceledi. “Biliyor musun, Daisy,” dedi,
“sanırım çok önemli bir şey buldun. Bu diş o
kadar büyük ki eski dostumuz kurda ait
olmalı. Aferin.” Sonra arkadaşına gülümsedi.

Diş gerçekten de upuzun, sipsivri ve bir
inci gibi bembeyazdı. “Ganimet bulanındır,”

dedi Stanley. “Al bakalım, sakın bunu kaybedeyim deme.” Dişı dikkatle arkadaşına uzattı. Daisy hemen dişı bir meşe yaprağına sarıp cebine koydu. Stanley arkadaşının ayağı kalkmasına yardımcı oldu.

Bu sırada fırtına şiddetlenmişti. Bataklık ise orada olmamaları gereken bir yerdi. Eğer bir an önce eve gitmezlerse, başlarının derde gireceğini düşündüler. Bataklık kötü hava şartlarında ölümcül bir yer haline gelebilirdi ve iki arkadaş evden çok uzaktaydılar. Hemen eve dönmek üzere yola koyuldular.

Dondurucu rüzgara karşı koymaya çalışarak ilerlerken tam arkalarından bir çıtırtı sesi geldi. Arkalarına döndüklerinde, siyan renkli bir arabanın yanlarında durduğunu gördüler. Arabanın kapısı açıktı.

Bir ses, “Haydi, çocuklar, hemen arabaya atlayın. Yoksa burada donacaksınız,” dedi.

Stanley ve Daisy soğuğa karşı mücadele etmekten yoruldukları halde, arabaya binme

konusunda tereddüt ettiler. Arabanın içi zifiri karanlıktı ve içerde kimin olduğunu göremiyorlardı. Dahası, arabadan etrafa bir küf kokusu yayılıyordu.

“Gerçekten de şanslısınız çocuklar,” dedi

ses. “Böylesine şiddetli bir fırtınaya
yakalanmanız ne kötü olmuş. İyi ki
arkadaşımla ben buradan geçiyorduk.”

Ancak bataklıktan bir arabanın geçiyor olması pek de sıradan bir durum değildi. Stanley kendilerine yapılan teklifi reddetmesi gerektiğini düşündü. Arabanın içinde oturan kişinin suratını belli belirsiz seçebiliyordu. Bu, iri yarı ve sakallı bir adamdı. Sırtına bir şey bağlıydı ve oturduğu yerde pek de rahatmış gibi gözükmüyordu. Arkadaşını koltuğun ta dibine sıkıştırmıştı. Sesiye derin ve boğuktu ama yine de nazik bir tavırla konuşuyordu.

“Gelin, gelin çocuklar. Bu havada eve tek başınıza dönmek gibi bir aptallık yapmayın sakın,” dedi adam. Bu sırada, araba rüzgarın şiddetinden sallanıyor, pencerelerinden içeri kar taneleri doluyordu.

Stanley, adamın sesinden sabrının taşıdığını hissetti. Bu yüzden arabaya binmemek konusunda isabetli bir karar verdiğine emin oldu.

“Çok teşekkür ederiz efendim, ancak

neredeyse eve varmış sayılırız. Başımızın çaresine bakarız.”

“Buradan malikane’ye daha çok yol var,” dedi adam ısrarla. “Haydi, atlayın arabaya.”

“İyi de Mum Geçidi Malikanesi’ne gittiğimizi nereden biliyorsunuz?”

“Evladım, benim gibi yaşlı bir deniz kurdu her şeyden haberdardır,” dedi adam. “Sen şu Buggles denen çocuk olmalısın. Malikane sana büyük amcandan miras kalmamış mıydı? Büyük amcan mükemmel bir denizciydi, Stanley. Büyük işler başarmıştı. Harika bir kılıç ustasıydı. Peki, bu yanındaki güzel kız kim oluyor?”

Daisy utangaç bir tavırla, “İsmim Daisy,” dedi. “Daisy Grouse. Amcamla birlikte deniz fenerinde kalıyorum.”

“Ah, tabii ya! Şu bizim Bay Grouse. Şu işe bak sen! Çok seçkin kişilerle karşılaşmışız da haberimiz yok, değil mi?” Ama yanındaki adam bir yanıt vermedi.

“Pardon... İsminiz neydi acaba?” diye sordu Stanley nazikçe.

“Ben mi? Çok geçmeden kim olduğumu öğreneceksin, Stanley. Bir sonraki karşılaşmamıza dek sana ismimi söylemeyeceğim. Belki sonra ismimi duymaktan bıcarsın,” dedi adam boğuk bir sesle gülerек. Sonra arabanın kapısını ardına kadar açıp elini uzattı.

Stanley bu işten hiç hoşlanmamıştı. Adam çok ısrarcı davranıyordu.

Stanley “Şey... teşekkürler efendim. Çok naziksiniz ama...” deyip, arabanın kapısını kapattı. Kapıyı kapattığında, arabanın üstünü kaplamış olan karlar etrafa sıçradı. Arabanın üstünde arabadaki kişilerin kimliğini gösteren bir arma vardı. Armaya oldukça karışık bir desen işlenmişti ancak Stanley bir kafatası ve çapraz şekilli iki kemikten oluşan resmi görebildi. Bunun üstünde de şöyle yazıyordu:

Stanley dehşet içinde geri çekildi. Daisy'yi kolundan yakaladığı gibi onu çekiştirip kar fırtınasının içine yürüdüler. Stanley adamların arabadan dışarı fırlayıp peşlerinden geleceğine emindi ama cesaret edip de arkasını dönüp onlara bakamadı.

Nihayet nefes nefese eve vardıklarında siyah araba, araba yolunun en sonundaki taş

sütunların orada bekliyordu.

Daisy, “Onlar!” diye bağırdı.

Arabadan sesler yükseliyordu. Adamlar tartışıyorlardı. Stanley onların Keklik ile Küçükkarga olduğundan emindi. Adamlardan biri öfkeyle diğerine bağırıyordu. Stanley iki adamın çocuklara nasıl davranılması gerektiği konusunda tartıştıklarını duydu.

Bu sefer Daisy, Stanley’yi kolundan çekiştirmeye başladı. Stanley’nin elinden tutup tekrar bataklığa çıktılar ve evin arka kapısına yöneldiler. Sonra bahçe kapısından içeri girip eve doğru ilerlemeye başladılar. Ancak evin arka kapısı kilitliydi.

Daisy, “Çabuk, şuraya girelim,” dedi. Evin hemen yanındaki ufak kilerin kapısını açıp Stanley’yi içeri sürükledi. İçerisi odunlarla ve kömürle doluydu.

Stanley şaşkınlıkla, “Burası neresi?” diye sordu.

Daisy, “Burası eski kömürlük,” dedi.

“Artık kullanılmıyor. Daha doğrusu, Amiral Swift evin arka girişini iptal ettiğinden beri kullanılmıyor. Aslında burası bayağı kullanışlı çünkü doğrudan mutfağa açılıyor. İyi ki kapısı kilitli değilmiş! Yalnız şimdi kapının sürgüsünü taksan iyi edersin.”

Stanley hayretle

arkadaşını

süzdü.

Daisy

gerçekten

de

malikaneyi

ondan daha iyi

tanıyordu. Stanley

malikanenin gerçekten

de çok büyük olduğunu

ve henüz keşfetmediği bir

sürü yer olduğunu düşündü.

Bir vakit bulabilseydi!

Gizlice eve girdiler. Yerde

ıslak ayak izleri bırakıp ön pencereye
koşturdukları an arabanın uzaklaşmakta
olduğunu gördüler.

Şimdilik güvendeydiler.

Stanley'nin kafasından bir sürü tatsız düşünce geçiyordu. Başını daha da fazla derde sokmaya ihtiyacı yoktu ama koridorda Bayan Carelli ile karşılaştı. Kadının elinde birkaç teneke boyayla birkaç yeni boya fırçası vardı.

“Bunlar seni bir süre meşgul edecektir delikanlı,” dedi. “Bay Grouse az önce Daisy’yi eve götürmek üzere gelip aldı.

Ben de sıkılmaman için boya işine başlasan iyi olur diye düşündüm.”

“Sıkılmak mı!” dedi Stanley şaşkınlıkla. İçinden, keşke sıkılsam, diye geçirdi.

Stanley, Amiral Swift tekrar ortaya çıkar çıkmaz ona olan biteni anlatmak için can atıyordu. Büyük amcasına nasıl Bastabelle Keklik ve Küçükkarga McCormick ile karşılaştığını anlatmalıydı.

Daha sonra gidip Bayan Carelli ile şöminenin yanı başına oturdu. Bataklıktan döndükten sonra, kadıncağz Stanley’nin önüne bir tas sıcak yemek koymuştu. İşin aslı, Stanley’nin de ne korsanlarla, ne de başka bir şeyle uğraşacak hali kalmıştı.

Derken, Amiral Swift hemen Bayan Carelli’nin yanında beliriverdi. Kahya bundan habersiz, gözlerini yummuş, ellerini karnında kavuşturmuş ısınmaya çalışıyordu.

“Ah Stanley, ah,” dedi Amiral. “Sanırım

dostlarımızla karşılaştın. Bir an için senin adına endişelendim ama durumu gayet iyi idare ettin.”

Stanley, Bayan Carelli’ye baktı. Kadının göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Şöminenin karşısında uyuya kalmıştı.

Stanley, “Karşılaştığım adamlar onlar mıydı gerçekten?” diye sordu.

Amiral kaşını havaya kaldırıp, “Onlardı tabii,” dedi.

“Ama konuştuğum adam gayet dostane davranıyordu bize. Hiç de umduğum gibi birisi çıkmadı.”

“Tabii ki umduğun gibi birisi çıkmamıştır, Stanley. Bu bir tuzaktı. İçeri gel demiş örümcek sineğe. İçimden bir ses beni ilk gördüğünde de şaşırdığını söylüyor. Ben de mi umduğun gibi birisi çıkmamıştım?”

Stanley gözlerini ayaklarına dikip “Olabilir,” dedi.

“O halde Stanley, bu sana bir ders olsun. İlk izlenimlerinin seni yanıltmasına asla izin verme. Keklik yanardöner bir kişiliktir. Bay Flynn’den ve arkadaşlarından çok farklıdır. Şimdi bana biraz müsaade edersen, gidip kılıç antrenmanı yapacağım.”

Stanley, “Bekle!” diye bağırdı. Büyük amcasına daha bir sürü soru sormak istiyordu. Ama Amiral yine gözden kaybolmuştu.

Sonra, Bayan Carelli tek gözünü açıp “Stanley, kendi kendine mi konuşuyorsun yoksa?” dedi. “Bak hemen Doktor Peebles’ı buraya çağırırım, ona göre. Herhalde ateşin yükseldi evlat.”

Stanley, “Bir şeyim yok!” diye ısrar etti. “İyiymim.”

Hava hemencecik kararivermişti. Kar hâlâ aman vermeksizin yağmaya devam ediyordu. Isı daha da düşmüştü.

O gece Stanley'nin hayatındaki en berbat gece olacaktı. Hatta, bir gece yarısı bataklığa gidip kurtadama karşı koyduğu geceden de berbat bir gece olacaktı.

Kar öyle bir yağıyordu ki Stanley ömründe bu kadar kar yağdığını görmemişti. Rüzgar karı binaların etrafına ve köşelerine öbekliyor, çatıların etrafında biriktiriyordu.

Stanley yatak odasının penceresinin önünde durmuş, dışarıyı seyrediyordu. Evde ışıklar söndürülmüştü ve vakit bir hayli geç olmuştu. Bayan Carelli'nin horlama sesleri koridorda yankılanıyordu. Kadıncağz çoktan derin bir

uykuya dalmıştı.

Karanlıkta Crampton Kayası terk edilmiş gibi gözüküyordu. Uzun süreden beri gözetleme kuleleri kullanılmıyordu.

Stanley, tam arkasında bir şeyin durduğunu hissetti. Arkasını döndüğünde, Amiral Swift'in yatağının üstünde oturduğunu gördü.

Stanley, "Keşke bunu yapmasanız," diye cırladı. "Ödümü patlattınız. O adamların geldiğini sandım."

Amiral Swift öne eğilip yataktan kalktı.

"Stanley, şimdi beni dikkatle dinle. Beni bu gece yarısından sonra bir daha göremeyebilirsin."

"Nasıl yani?"

"Bu gece sana ve aileye ait olan şeyleri korumak için savaşa gidiyorum. Bastabelle Keklik şu anda buraya geliyor ve eline geçirmek istediği tek bir şey var. İsteddiği şeyi asla ona vermemeliyiz, Stanley.

Keklik buraya vardığında, İbis'i ona

vermeyi reddedeceğim. Sonra da en azılı düşmanımla savaşıcağım. Onu daha önce öldürmüştüm ancak bu sefer bana bir şey olacak olursa, senin hazırlıklı olmanı istiyorum. Bir hayalet bir başka hayalet tarafından öldürüldüğünde, sonsuza dek ölür. Bu işler böyle ve ben bunu değiştiremem.”

Stanley şaşkınlıkla, “Ama bu çok korkunç bir şey!” dedi. “İbis’ten kurtulup burada huzur içinde yaşamak da var. Bence onunla savaşmak zorunda değilsiniz. İbis’ten kurtulduğumuz anda, her şey sona erecek. Neden İbis’i ona vermiyorsunuz?”

Amiral, “ASLA,” dedi boğuk bir sesle. “Kimse beni pes ettiremez.”

Stanley amcasının içinde cesur, amansız bir korsanın cirit attığını gördü.

“Haydi gel, Stanley. Dediğim gibi, bana bir şey olursa, hazırlıklı olmalısın. Şimdi beni takip et.”

Stanley büyük amcasıyla birlikte merdivenlerden aşağı indi. Turna balığının duvardaki cam kutusunun önüne gelmişlerdi.

Turna balığı, “Umarım Amiral Swift bizim değerli İbis’i eline almak gibi aptallık yapmaz,” diye mırıldandı.

Amiral Swift, “Stanley, mutfaktan bana maşayı getirir misin? Çekmecede olmalı,” dedi.

Stanley maşayı getirdi. Amiral’in çoktan cam kutuyu duvardan söküp yere koyduğunu gördü. Amiral Swift dikkatle maşayı turna balığının içine sokup İbis’i dışarı çıkardı. Sonra İbis’i penceden içeri sızan ay ışığının

aydınlattığı koridora doğru tuttu.

“Ne kadar güzel,” dedi. “İnsanın aklına gelen tüm renkler, İbis’in gümüş yüzeyinde parılıyor.

Bunu sana göstermemin bir nedeni var, Stanley. Henüz fark etmediğin bir şey var.”

Amiral, İbis’in arka tarafını çevirdi. Stanley İbis’in arkasında birbirinin üstünden geçen iki bölüm olduğunu gördü. Amiral kılıcını çekip bu bölümleri yukarı kaldırdı. Böylece İbis’in arkasında iki tane çatal diş oluştu.

“İşte,” dedi. “Hâlâ işe yarıyor.”

Stanley şaşkınlıkla “Hâlâ işe yarıyor derken ne demek istediniz?” diye sordu.

“Stanley, İbis aslında bir anahtar. Bu çatal dişler iki ufak deliğe giriyor. Aslında İbis çok daha değerli bir şeyin anahtarı: Bu değerli şey, gümüş bir kutu. Tabii söylememe dahi gerek yok ama kutu çok eski ve değerli bir şey. Kutunun kapağının altında üç tane anahtar var: Bunlardan ikisi, yani Bizon ve Çakal

kutunun altında duruyor. Üçüncü anahtar ise İbis. Kimse gümüş kutunun yerini bilmiyor ama korsan kayıp olan anahtarın İbis olduğunu biliyor. Bana kalırsa, o korsanlara İbis'i vermek de bir işe yaramayacak. Çünkü onlar gümüş kutunun da malikanede olduğunu sanıyorlar.”

Stanley karanlık ve tehlikeli bir maceraya atılacağını anlamıştı. Bu işten kaçır yol yoktu.

Amiral, “Onu bir keresinde görmüştüm,” dedi. “Kutu gerçekten de çok güzel. Tıpkı İbis gibi üstüne ışık vurduğunda tüm renkleri yansıtıyor. Dahası, ustalıkla süslenmiş. Tek kusuru ufak olması... Yani içine ne sığarsa, ancak onu muhafaza edebiliyorsun kutuda. Kutunun nerede olduğunu bilmiyorum ama birçoğu İbis'in ve kutunun birbirlerinden uzak olmadığını düşünüyor. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.”

Stanley, “Bu ne zamandı? Yani, kutuyu ne zaman görmüştünüz?” dedi.

“Ha, bu çok seneler önceydi, Stanley. Bu başka bir hikaye. Daha fazla vaktimizin olduğu bir zaman belki sana anlatma fırsatı bulabilirim.”

Stanley, “Peki, kutunun içindeki gizli şey nedir?” diye sordu ısrarla.

“Bak işte bunu ben dahi bilmiyorum. Eğer bir gün kutuyu ele geçirecek olursan, sana bol şans dilerim.”

Amiral, İbis’i tekrar turna balığının midesine soktu. Sonra da cam kutuyu yerine koydu.

Turna balığı, “Ah, ne de nazik eller...” dedi. “Keşke oltayı dudağımdan çıkarırken de bu kadar nazik davransaydınız. Dudağım hâlâ acıyor.”

Stanley’nin büyük amcası dönüp ona baktı. “Bazı insanlar yaşlandıkça huysuzlaşıyor, Stanley,” dedi gülümseyerek. “Aman sen sen ol, sakın yaşlanıp, huysuz bir ihtiyar olma.”

Turna balığı, “Bazı insanlar mı?” dedi.

“İnsanlar mı dediniz? Ben bir insan değilim, bir turna balığıyım.”

Amiral Swift, “Ama Bayan Carelli senin bir alabalık olduğunu düşünüyor,” dedi.

Turna balığı, “Bu evde sadece bir tane yaşlı alabalık var,” dedi. “O da Bayan Carelli.”

Sonra da her zamanki gibi uyuya kaldı.

Amiral, “Turna balığı beni asla affetmedi,” dedi. “Zaten sana yardım etmek istemeseydi, kafamı asla gölün dibinden almazdı. İyi bir dostun var, Stanley. Turna balığı senden hoşlanıyor.”

Stanley gülümsedi. Cam kutuda yatan cansız bir balığın arkadaşı olması düşüncesi saçmaydı ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bunu asla yapmazdı.

Sonra Stanley’nin odasına dönüp beklemeye başladılar. Bu o şartlar altında zor bir işti ve geçen her dakika, sanki bir saat sürüyordu. Büyük amcası odanın içinde volta atarken

Stanley kim bilir kaç kez pencerenin önüne gidip dışarıya bakmıştı. Amiral Swift arada sırada kılıcını havaya savuruyordu. Sonra da kılıcı yerine koyup gururla, “İşte bu yüzden bana eskiden keskin kılıç derlerdi,” diyordu.

Nihayet saat sabahın üçünde, siyah araba eve yaklaştı. Amiral, Stanley’nin elini sıktı.

“Bana şans dile,” dedi içini çekerek. “Sakın dışarıya çıkayım deme. Dışarı çok soğuk ve yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu hayaletlerin kılıç dövüşü olacak dostum. En iyi kılıç ustası da dövüşü kazanacak.”

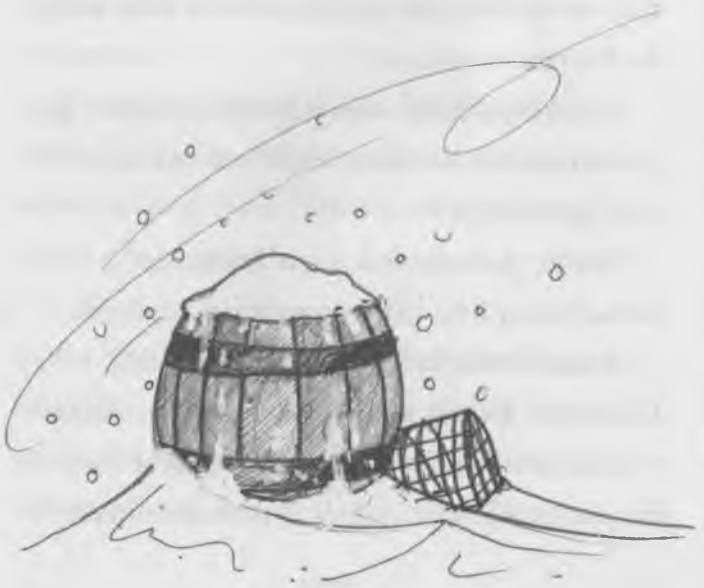
Sonra Amiral gözden kayboldu. Stanley’nin gözleri dolu dolu oldu. Ya büyük amcasını bir daha göremezse?

Stanley pencereden dışarı bakmaya korkuyordu ama bunu yapmadan edemedi.

Amiral Swift arabanın yanına gitmişti. Bastabelle Keklik arabadan dışarı çıktı. Adam o kadar iri yarıydı ki bedeni neredeyse kare biçimindeydi. Kara sakalı ta göbeğine kadar

uzanıyordu. Oraya tek başına gelmişti. Ancak Stanley'yi çok şaşırtan bir şey oldu. Korsan büyük amcasının yanına gittiğinde, Amiral korsanın elini sıktı ve iki adam fısır fısır bir şeyler konuşmaya başladı.

Sonra Keklik ani bir hareketle kılıcını çekti. İki adam bir anda kılıçlarını çekip çarpıştırmaya başladılar. Amiral Swift yaşlı bedenine rağmen oldukça çevikti; sürekli

olarak hareket halindeydi. Tam bir profesyoneldi. Keklik ise iri cüssesine rağmen oldukça hızlı hareket ediyordu ama Amiral ondan daha çevikti. Derken, büyük amcası kılıcını korsanın midesine sapladı ve onu kötü bir biçimde yaraladı. Ancak Keklik'in pes etmeye niyeti yoktu ve yarasını tuta tuta kılıcını sallamaya devam ediyordu.

İki adam, siyah renkli arabanın etrafında dönüp duruyor, yağın karın, esen rüzgarın şiddetine aldırmadan kılıç sallıyorlardı. Derken, Swift, çevik bir hareketle Keklik'in elindeki kılıcı yere düşürdü. Amiral sırtını arabaya dayamış, sipsivri kılıcının ucunu Bastabelle Keklik'in çenesinin altına dayamıştı.

İki adam hiç konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Artık kılıç düellosu sona ermişti.

O beklenen an nihayet gelmişti.

Keklik'in ağzı kulaklarındaydı. Stanley,

adamın böylesi bir durumda, özellikle de başıboş dolaşan hayaletler dünyasına elveda etmek üzereyken fazlasıyla sakın gözüktüğünü düşündü.

Amiral Swift bu hareketi bir saniye önceden yapmış olsaydı, her şey çoktan bitmiş olacaktı. Ancak belli ki Swift tereddüt ediyordu. Amiral'in bir anlık tereddüdü ona pahalıya patladı. Çünkü Keklik yalnız değildi.

Küçükkarga McCormick, Amiral'in yaslanmakta olduğu kapının hemen ardındaydı. McCormick'in kılıcı, tıpkı iğnesini hiç tereddütsüz birisine batırıp sokan bir arı gibi, arabayı ve Amiral'in bedenini delip geçti.

İşte, her şey bitmişti. Bastabelle Keklik olduğu yerden kımıldamamış, Amiral Swift'in dizlerinin üstüne çöküp yüz üstü yere kapaklanmasını izlemişti.

Ne yazık ki bu Amiral'in sonu oldu.

Stanley dehşet içinde olanları izliyordu.
Buz tutmuş penceresinden
dışarı bakarken
Amiral'in parıl parıl

parıldayan ruhu kar taneciklerine karıştı ve yıldızlarla kaplı göğe yükseldi. Artık sonsuza dek gitmişti. Az ilerideki bahçesine gömüldüğü kilisedeki mezar taşı çatladı ve un ufak oldu.

İşte tam o sırada Stanley'nin şaşkınlığının ve dehşetinin yerini büyük bir tehlikede olduğu hissi aldı. Artık Amiral Swift malikaneyi koruyamayacaktı. Dahası, Keklik denen garip adam çoktan malikanenin

kapısına dikilmişti.

Ancak Stanley korsana karşı üstün durumdaydı. Amiral Swift düşmanını yaralamayı başarmıştı ve Keklik, uzun bacaklı arkadaşının yardımını olmadan ayakta duramayacak haldeydi. İki adam bir şeyler homurdana homurdana arabaya yöneldiler. Stanley onların malikaneye geri dönmeye niyetli olduklarını söylediklerini duydu. Siyah araba gecenin karanlığına karışıp gözden kayboldu.

Stanley o anda büyük bir hüzne kapıldı. Daha büyük amcasını yeni yeni tanımaya başlamıştı ki onu kaybetmişti. Üstelik, bunu Bayan Carelli'ye anlatması da imkansızdı. Kahya bunların bir saçmalık olduğunu düşünür, Stanley'nin aklını yitirdiğini sanabilirdi.

Stanley penceresinin önünde durup rıhtımı izlerken yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Bu arada, kar gitgide hızlanmıştı.

Stanley yatağından dışarı baktığında, her yerin bembeyaz bir kar örtüsüyle kaplı olduğunu gördü. Sonra da uyuya kaldı.

Ertesi gün, Stanley hava aydınlanır aydınlanmaz, deniz fenerine gitti. Daisy dışarı çıkana kadar onu bekledi. Stanley büyük amcasını kaybettiği için bir hayli sarsılmıştı ve arkadaşına bir an önce içinde bulundukları o büyük tehlikeden bahsetmek istiyordu. Keklik'in malikaneye geri dönmesi an meselesiydi.

Daisy onları duyunca ne yapacağını

bilemedi. Ancak Stanley ile birlikte malikaneye gitmeye karar verdi. İki arkadaş saatler boyu oturup ne yapacaklarını planladılar. Zorlu bir durumla karşı karşıyaydılar.

Nihayet Stanley bir önceki gece meydana gelen olaylardan dolayı bitkin düşmüş ve yatağında uyuya kalmıştı.

Daisy ise Stanley'nin odasının karşısındaki odaya girmişti. İki arkadaş burada bir hayli vakit geçirmişlerdi. Bu oda eski kitaplarla ve belgelerle doluydu. Odadaki tüm raflar ve çekmeceler ağzına kadar tuhaf ve büyüleyici eşyalarla doluydu. Kuş yumurtaları, kelebekler, böcekler ve örümcekler... Bunların hepsinin bulunduğu kutular özenle etiketlenmişti. Raflarda duran rengarenk sıvılarla ve iksirlerle dolu kavanozlarsa senelerdir kullanılmamıştı.

Daisy kendi kendine, bu odada işimize yarayacak bir şey olmalı, diye düşündü.

Stanley uyurken Daisy uzun süredir kimsenin el sürmediği belgeleri, parşömenleri ve el yazması kitapları inceledi. Odanın köşesindeki masanın kırık ayağının altında kocaman siyah bir kitap duruyordu. Üstüneyse şöyle yazıyordu:

Notlar ve Görüşler

Kitap şık bir el yazısıyla yazılmış notlarla doluydu; tuhaf fikirler, büyüler ve sihirle kaplıydı tüm sayfalar. Her paragrafın arasında ve sayfaların yan tarafında minik minik çizimler vardı. Daisy dikkatle kitabı incelemeye başladı.

Tam o sırada içeri Bayan Carelli girdi.

“Hah, işte buradasın şekerim. Bu gece burada kalsan iyi olacak,” dedi. Hava aniden o kadar berbat bir hale gelmişti ki yürüyerek deniz fenerine gitmek dahi tehlikeliydi. Bayan Carelli rıhtımdaki köylülerden birine seslenip Daisy’nin malikanede olduğunu ve o gece orada kalacağını Bay Grouse’a söylemesini istemişti.

Ancak Daisy malikanede geçireceği gecenin ne denli büyük bir sınav olacağından habersizdi.

Daisy, Stanley’nin de odasının bulunduğu koridordaki odalardan birine yerleşti. Bu büyük odadaki yatak, Mum geçidi Malikanesi’ne getirildiğinden beri hiç kullanılmamıştı. Daisy odadan denizi göremiyordu ama pencereden kilisenin bahçesini olduğu gibi görebiliyordu. Karla kaplı kilise bahçesi tıpkı bir kartpostal resmi gibi, harikulade gözüküyordu.

Daisy diğerk odada bulduğu siyah, büyük kitabı odasına getirmişti. O gece kitabı okuyup nemli ve küf kokan sayfalarda işlerine yarayacak bir şey bulabileceğini umut ediyordu.

O gece geç saatte, kitabın sayfalarını çevirirken Daisy, *‘Yaşam, Ölüm ve Diriliş’* isimli bir yazıya rastladı. Yazıyı bir iki kez okuduktan sonra, daha sonradan tekrar okuyabilmek için sayfanın kenarını katladı. Çok geçmeden de kitap önünde açık dururken uyuya kaldı.

Sabaha doğru, Stanley bir ses duyduğunu sanarak, uykudan uyandı. Koridordan sesler geldiğinden emindi.

Yatak odasının kapısı gıcırdayınca, neredeyse kalbi duracaktı. Kapı açıldı ve karanlığın içinden birisi ona seslendi.

“Stanley, uyanık mısın?”

Şükürler olsun ki gelen Daisy’di.

“Evet,” dedi Stanley. “Ne oldu?”

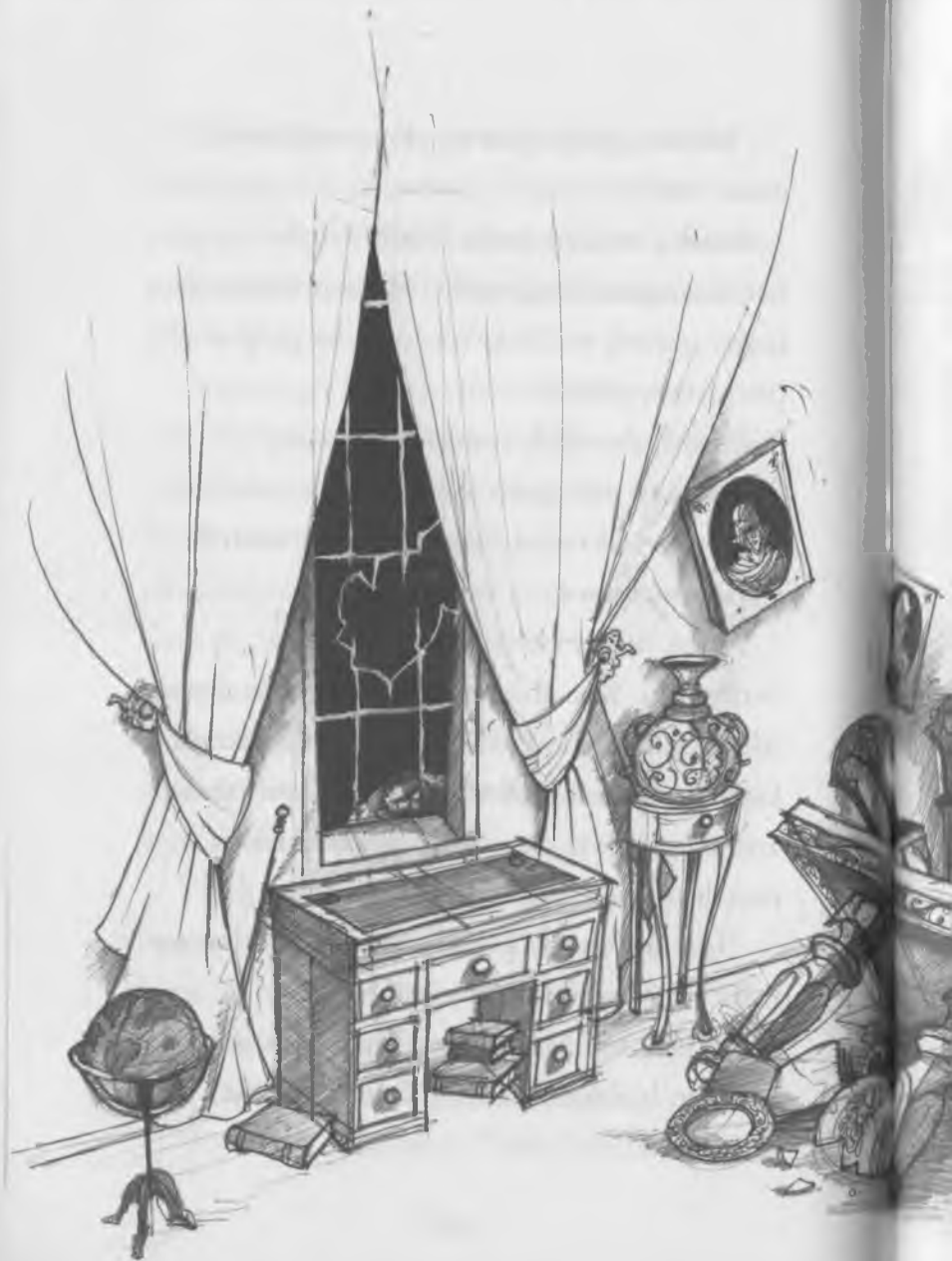
“Hemen gelip odamın penceresinden dışarı bak.”

Stanley hemen ayağa fırladı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Hemen üstüne bir şeyler geçirdi ve Daisy’nin odasına girip pencereye yöneldi.

İki arkadaş siyah arabanın fırtınada ilerlemekte olduğunu gördüler. Arabadan hiç ses çıkmıyordu ama rüzgar olanca şiddetiyle arabayı sarsıyordu.

Araba fırtına yüzünden güçlkle ilerliyordu. Kocaman gövdesi arkasında derin izler bırakıyordu. Derken araba malikanenin kapısının önüne kadar geldi. Daisy ve Stanley arabanın nerede duracağını görmek için neredeyse pencereye yapışmışlardı.

“İşte, asıl fırtına geldi, çattı, Daisy. Her şey daha yeni başlıyor. Ne yapıp edip bu durumdan sıyrılmamız gerekiyor. Ancak nereden başlayacağımıza dair en ufak bir fikrim yok!”

Ancak Stanley'nin daha fazla beklemesine gerek kalmadı. Aniden salonun pencerelerinden biri büyük bir gümbürtüyle kırıldı. Stanley ve Daisy koridora koşup hemen merdivenlerden aşağı indiler ve salona girdiler.

Pencereden içeri kocaman bir havan topu atılmış, içerideki yemek masasını
paramparça

etmişti. Kırık camlardan içeri dondurucu bir rüzgar esiyor, malikanenin ılık havasını hızla soğutuyordu. Karanlıkta iri yarı bir gölgenin kırık pencereden içeri girmeye çalıştığını ve perdeleri çekiştirdiğini gördüler.

Ancak salonda kopan gümbürtü yüzünden tek uyanan kişi Stanley ve Daisy değildi.

“HEMEN O LEŞ GİBİ ELLERİNİ
PERDELERİMDEN ÇEK, SENİ KOCA
SERSEM!”

Bayan Carelli elinde bir merdaneyle odaya dalmıştı. Ancak Stanley, kahyanın Keklik ve Küçükkarga ile baş edemeyeceğini biliyordu. Kadının pencereye yaklaşmasını engellemeye çalıştı.

Keklik içeri girerken kadıncağz
“SENİ SAKALLI SERSERİ, BU PENCERELERİN
PARASINI ÖDEYECEKSİN!” diye bağırdı.

Bu arada, McCormick de arkadaşının arkasında gizleniyordu. Elinde de göğsüne yasladığı kocaman bir kılıç vardı. Bayan

Carelli ile konuşmak için öne
eğildi. Adam heyula
gibiydi. Stanley
adamın neredeyse üç
metre uzunluğunda
olduğunu düşündü.
Suratıysa son derece
tatsızdı. Sol gözünün
üstünde bir yama vardı
ve uzun burnu, sivri
çenesinin üstünde
yükseliyordu.

Stanley o anda,
Küçükkarga McCormick'in
içinde zerre kadar iyilik
olmadığına karar verdi.

"Sakin olun,
hanımefendi. Kendimizi
kaybetmeyelim lütfen.
Sonunuzun Amiral Swift
gibi olmasını istemezsiniz,

değil mi?” dedi Küçükkarga sırtarak.

Bu sözler Bayan Carelli'nin hiç de hoşuna gitmemişti. Kadın öfkeyle adamın üstüne yürüdü ki korsan kadıncağızı bir sinek gibi öteye fırlattı. Bayan Carelli nefesi kesilmiş vaziyette odanın bir köşesine yığıldı.

Stanley ve Daisy hemen ona yardımcı olmak için yanına koştular.

McCormick kıs kıs gülmeye başlayınca, Stanley'nin aklından adamın suratına sıkı bir yumruk indirmek geçti.

Bu sırada Keklik sanki hiçbir şey olmamış gibi üstünü başını silkeleyerek odanın ortasına doğru yürümeye başlamıştı.

“Stanley, Büyük Amcan Bart için gerçekten çok üzgünüm,” dedi. “O asil bir adamdı ama aramızda dağlar kadar fark vardı. Kimse sonsuza dek yaşamaz evlat. Sıkı bir dövüş oldu. Bedenimde bu düellonun izini taşıyorum artık.” Keklik paltosunu açınca, tiksiniç bir yara gözüktü.

Stanley adama bir yanıt vermedi. Sadece hep mantıklı bir şeyler söylüyormuş gibi konuşan adamın bir cümle daha söylemesini bekledi.

“Eh, geriye artık İbis’i almak kaldı. Sonra hemen buradan gideceğiz,” dedi Keklik. “Hava düzelecek, sizler de eski yaşamlarınıza geri döneceksiniz. Ne dersin? İbis’in burada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum,” dedi adam içten bir ses tonuyla.

Stanley omuzlarını silkip, “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi.

Keklik kafasını Stanley’ye öyle yaklaştırdı ki Stanley adamın suratındaki her kılı tek tek sayabiliyordu. Stanley’yi yakasından tutup kendisine doğru çekti.

Yaşlı korsan iğrenç kokuyordu: Bu, uzun gömülü kalmış, çürüyen kemik kokusu ve bozuk et kokusu gibi bir şeydi. “Beni iyi dinle evlat. Tam otuz senedir derin bir

uykudaydım ki birisi İbis'i eline aldı.

Bay McCormick ile birlikte tam bin beş yüz kilometre yol kat ettik. Bana ait olan bir şey geri almak için hem de... O yüzden yalan söylemeyi bir kenara bırakalım. Aferin evlat." Adam Stanley'yi serbest bırakıp saçlarını karıştırdı.

"O minik değerli kuşun kalp atışlarını duyabiliyorum. Onun yakınlarda bir yerde olduğunu biliyorum, Stanley. İyi düşün. Sakın asla ihtiyaç duymayacağın bir şey için hayatını tehlikeye atma." Stanley, Flynn ve diğer korsanlarla karşılaştığından çok daha büyük bir tehlike içinde

olduğunu biliyordu.

Keklik ve

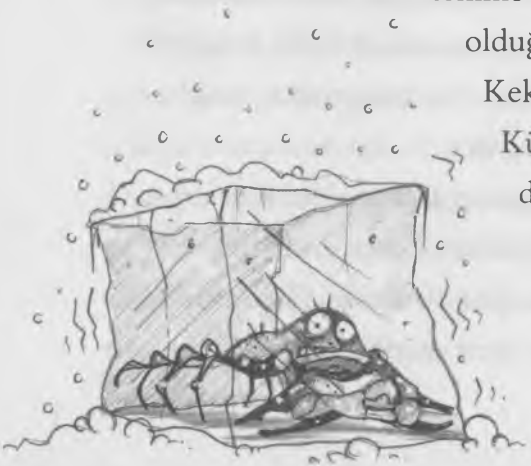
Küçükkarga çok

daha azılı serser-

ilerdi. Şakaya

gelir hiçbir

yanları yoktu.

Keklik koridora çıkınca, Stanley ve Daisy, Bayan Carelli'yi ayağa kaldırdılar. Stanley zavallı kadıncağızı hiç bu denli çaresiz bir halde görmemişti. Adamlar onu gerçekten fena sersemletmişlerdi. Stanley kadını korumak için ona sıkı sıkı sarıldı.

Fırtına Koparanlar yerdeki kırık cam parçalarının üstüne basa basa yürüyorlardı. Üstlerinden başlarından yerlere kar tanecikleri saçılıyordu.

McCormick, Stanley'nin yanından geçerken pis pis sırttı. Sonra sol gözünü kapatan yamayı kaldırıp boş göz çukurunu gösterdi. Stanley korkuyla kenara kaçtı.

McCormick, "Teşekkürler," dedi. Adam ayağını sürüye sürüye yürüyor, iri cüssesi bol giysilerinin içinde sallanıyordu. Kocaman elleri ve ayaklarıysa iri bedeni için dahi büyük gibi gözüküyordu.

Adamın elinde bir de sanki geçmişte sık sık kullanılmış gibi gözüken bir sopa vardı.

Keklik, “İbis buralarda bir yerde,” diye fısıldadı. Korsan çok geçmeden turna balığının yerini bulmuş ve sanki transa girmiş gibi gözlerini yumup balığın cam kutusunun önüne dikilmişti. “İşte, Küçükkarga,” dedi. “İbis bu kutunun içinde.”

Daha Stanley bir şey diyemeden, Keklik cam kutuyu duvardan çekip çıkarmıştı. Bu sırada üstünün başının sıvayla kaplanması da umurunda değilmiş gibi gözüküyordu.

“Hayır, hayır burada,” dedi. “Şu anda onu tutuyorum. İbis’i hissedebiliyorum.”

Turna balığının gözleri fal taşı gibi açıldı ama tek kelime etmedi. Balığa kalsa, o anda hemen kendini suya atacaktı ama bu mümkün değildi.

Keklik, arkadaşı peşinde kapıya yöneldi.

“Aradığımızı bulduk Küçükkarga,” dedi. “Çok kolay oldu, değil mi Stanley? Konukseverliğin için çok teşekkür ederiz. Umarım hepinizle tekrar görüşürüz.”

Adam dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapatmadı. Aniden evin içine dışarıda yağın kar tanecikleri doluştu.

McCormick tam evden çıkacaktı ki Stanley'yi yakasından yakalayıp havaya kaldırdı. O da en az Keklik kadar iğrenç kokuyordu. "Eğer Keklik ve Küçükkarga'nın bir daha karşısına çıkacak olursan evlat, seni bir sinek gibi ezerim ona göre!" dedi.

Stanley'nin içini büyük bir öfke kapladı. Bu uzun bacaklı serseri kim olduğunu sanıyordu? Sağ kolu kapıya sıkışmıştı ama sol kolunu kaldırıp adamın sağlam gözünün üstüne sert bir yumruk indirdi.

"Ahhhh!"

McCormick, Stanley'yi yere bırakıp acı içinde kıvranmaya başladı. Gözünden yaşlar akarken sopasını kaldırıp savurdu.

Stanley sopadan bir darbe almamak için eğildi. Sopa kapının çerçevesine saplandı ve orada öyle kalakaldı.

Bu sırada, Keklik de içerde bir kargaşa yaşandığını fark etmişti ama elinde turna balığını tutuyordu. Sabırsızlanmaya başlamıştı. “Haydi, Küçükkarga. İstedığımızı aldık. Kazandığımız savaşı daha uzatmanın bir anlamı yok.”

McCormick, Stanley’ye küfredip el yordamıyla dışarı çıktı ve Bastabelle Keklik’in paltosunun eteğine tutundu.

İki adam suratlarına çarpan kar taneciklerinin arasında arabaya bindiler. Keklik arabayı çeken kara kısırağa bağardı ve araba bataklığa doğru yola koyuldu.

Stanley, Daisy ve Bayan Carelli nefesleri kesilmiş vaziyette kapıda dikilmişler, içeri doluşan kar taneciklerinin arasında arabanın arkasından bakakalmışlardı. Nihayet içeri girip kapıyı zorlukla kapattılar.

İçeriye girdiklerinde üçü de hem korkudan, hem de heyecandan tir tir titriyordu. Soğuk iliklerine kadar işlemir

Bu yüzden hemen şöminenin başına üşüşüp ateşin sönmekte olan alevlerinin karşısında ısınmaya çalıştılar.

Bayan Carelli, “Kimdi bu adamlar?” diye sordu. Kadıncağız hâlâ bir yaprak gibi tir tir titriyordu.

“Sanırım Amiral Swift’in eski düşmanlarıydılar,” dedi Daisy.

“İyi de adamlar ne diye Stanley’nin sardalyesini alıp gittiler?”

Stanley her şeyi sabah tüm ayrıntısıyla anlatacağına dair söz verdi. Ancak Bayan Carelli’nin önce iyi bir uyku çekip dinlenmesi gerekiyordu. Sabah kalktığında yorgun olacaktı ve bütün gün dinlemesi gerekecekti.

Daisy ve Stanley onu yukarı kata çıkarıp yatağına yatırdılar. Stanley her şeyi kontrol altına aldığı için memnundu. Sonra Bayan Carelli’nin rahat olduğundan emin olduktan sonra üstüne yün giysilerini geçirdi. Kapıyı açıp evden dışarı çıktı. Daisy de hemen

arkasındaydı. Dışarıda korkunç bir soğuk vardı ama çocuklar o denli hızlı hareket ediyorlardı ki terlemeye başlamışlardı.

Daisy nihayet Stanley'ye yetişti. "Onları görebiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama arabanın geride bıraktığı izlerden şu yöne doğru gittiklerini sanıyorum," dedi Stanley.

İki arkadaş izleri takip etmeye başladılar. "Ne yapacağız Stanley? O adamlarla başa çıkamayız," dedi Daisy.

"Bunu oraya vardığımızda düşünüyoruz," dedi Stanley. Kaşlarını çatmıştı. Onu asıl öfkeliendiren şey, adamların İbis'i ele geçirmiş olmaları değil, McCormick'in Bayan Carelli'yi itip kakmasıydı. Stanley içinden bunun öcünü alacağına dair yemin etti. Üstelik bu sefer adamın gözüne yumruk atmakla yetinmeyecekti.

Bu sırada, Mum Geçidi Malikanesi'nde,

Bayan Carelli, Stanley'nin dışarı çıktığından emindi. Artık onu gayet iyi tanıyordu. Sızlayan bedenini yataktan güçlükle kaldırıp koridora çıktı. Belki de yanıliyordumdur, dedi kendi kendine. Belki de çocuklar çoktan uykuya dalmışlardır, diye düşündü. Ama hayır... Hem Daisy'nin, hem Stanley'nin yatağı bomboştu.

Bayan Carelli odadan odaya dolaşp tüm pencerelerden dışarı baktı. Tekrar Daisy'nin odasına girince, pencereye gidip şiddetle yağın karın arasından dışarısını görmeye çalıştı. Ancak belinde fena bir ağrı hissetti. İcini çekip, "Yemin ederim bu çocuk beni öldürecek," dedi.

Yatağın yanında duran ufak masanın üstündeki mumu yaktı ve Daisy'nin uykuya dalmadan önce okumakta olduğı kitabı gördü. Kitabın açık duran sayfasında el yazısıyla şöyle yazılmıştı: *'Yaşam, Ölüm ve Diriliş'*. Bayan Carelli artık çocukların bir

şeyler karıştırdığından emindi. Ama kitapta yazanlar da saçmalık gibi gelmişti ona! Kadın sayfaları süsleyen sayısız nota ve çizime baktı. Bu tip konular genellikle ilgisini çekmediği halde içinden bir ses bunları okuması gerektiğini söylüyordu.

Aniden Daisy bataklıkta ilerleyen siyah arabayı gördü. Stanley'nin neredeyse kalbi duracaktı. İki arkadaş bir tepeye tırmanmışlar, arabanın kıvrıla kıvrıla yolda ilerlemekte olduğunu görebiliyorlardı.

Araba öne atıldı: Ön tekerleklerden biri karla kaplı bir kayaya toslamıştı. Tekerlek arabadan fırlayıp paramparça oldu.

“Hah,” dedi, “şans bizden yana! Haydi, Daisy... Bu savaşı kazanmanın bir yolu olmalı.”

Daisy şapkasını iyice kafasına çekmiş, donmuş parmaklarını da ceplerine daldırmıştı. Derken, cebinde bir şey olduğunu fark edip

bunu dışarı çıkardı.

Bu, bataklıkta bulduğu dişti. Dişi eline alıp sıkı sıkıya tuttu. Belki de bu onlara şans getirirdi.

Çocuklar arabaya doğru ilerlediler. Artık Bastabelle Keklik'in öfkeden kıpkırmızı kesildiğini görebiliyorlardı. McCormick ise tekerleği tamir etmeye çalışıyordu ama

bunun hiçbir faydası olmuyordu.

Keklik atı arabadan çözdü.

“Daisy baksana... Kaçacaklar!”

Daisy elindeki dişi daha da sıkı sıkıya
tutmaya başladı. Öyle ki dişin sivri kenarları
neredeyse elini kesecekti.

Bu sırada, kitabı
karıştırmakta olan
Bayan Carelli gümüş
süslemelerle bezeli
bir sayfaya denk
geldi. Neredeyse
transa geçmiş gibi,
yazanları okudu:

*Sımsıkı saracak bir pençe,
Kemik ya da saç teli,*

Bu sözleri yüksek sesle söyle ki,

*Doğu'dan esen dondurucu rüzgar
Bulsun kapkara gece yarısı canavarını...*

Bayan Carelli tam bu sözleri okumuştı ki, pencereden esen kuvvetli bir rüzgar, sayfayı kitaptan ayırdığı gibi dışarı uçuruverdi.

“Of, bu pencereleri de tamir ettirmek gerek,” diye hayıflandı Bayan Carelli. Kadın öfkeyle kitabın kapağını kapattı. “O serserileri bir elime geçireyim!”

Aniden mum sönuverdi ve defterden ayrılan sayfa bataklığa doğru sürüklendi.

İri yarı Keklik bile fırtınanın şiddetine zor karşı koyuyordu. Kısarak fırtınadan

huysuzlanmıştı. Arabadan fırlayıp bataklığa doğru dörtnala koşarak kaçtı. Korsanlar artık kaçamayacaklardı.

“Stanley, bekle... Bir şeyler oluyor,” dedi Daisy.

Oradan oraya sıçramakta olan Stanley “Nasıl yani?” dedi şaşkınlıkla.

“Bilmiyorum.”

İki çocuk hemen kocaman bir kaya parçasının arkasına saklandılar. Tam o sırada, yerde tuhaf bir ışıltı parıldıadı. Sonra bir çatırtı sesi duyuldu. Ardından da bir şimşek sesi...

Önlerinde beliren pusların arasından kocaman bir kurt belirdi. Bu, Stanley’nin aylar önce bataklıkta yendiği kurdun ta kendisiydi.

İki arkadaş korkudan donup kalmışlardı.

Stanley dehşet içinde kurdun gözlerine baktı.

Kurdun bakışları daha farklıydı.

Daisy fısıldayarak, “Stanley, koş!” dedi.
“Hem de vargücünle koş.”

Ancak Stanley’nin korkusu bir anda diniverdi. Eğer kurt onlara bir zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapardı.

“Hayır,” dedi Stanley. “Yerinden kımıldama.” Sonra Daisy’nin koluna yapıştı. “Sakın kımıldama!”

Stanley sürüne sürüne koca yaratığın
yanına kadar gitti. Kurdun üstündeki gümüş
merminin oluşturduğu yarayı görebiliyordu.
Amiral Swift ve korsanlar gibi, bu da kurdun

hayaleti olmalıydı. Ancak bu durum kurdun dehşetli görünümünü zerre kadar etkilemiyordu. Kurdun dişlerinden salyalar akıyordu. Kapkara gövdesinde tekinsiz bir şey vardı. Yaratık hafifçe hırlamaya başladı.

Bu yaratık istese, onu bir lokmada midesine indiriverirdi.

Daisy, “Stanley, ne yaptığını sanıyorsun?” diye cıyıkladı.

“Sakin ol,” dedi Stanley. “Kurtadamın buraya nasıl geldiğini bilmiyorum ama bize yardım etmek için geldiğinden eminim.”

Bu sırada, kurt kafasını yana eğmiş, onu süzüyordu. Stanley, Keklik’in ve Küçükkarga’nın kokusunun üstüne sinmiş olduğunu ve kurdun bu durumdan rahatsız olduğunu fark etti.

Kurt yanına doğru yaklaşırken Stanley nefesin tutup bekledi. Yavaş yavaş paltosunu açınca, McCormick’in iğrenç

kokusu etrafa yayıldı. Stanley neredeyse kusacaktı. Kurt, McCormick'in kokusunu almış, Stanley'nin üstünü başını kokluyordu. Hayvandan boğuk bir uluma sesi yükseldi ama niyeysel korsanların peşine düşmedi.

Stanley kendinden emin adımlarla Keklik ve Küçükkarga'ya yöneldi.

Daisy, "Arkadayım, Stanley," deyip arkadaşını izlemeye başladı. Daisy gözünün ucuyla kurdun da peşlerinden geldiğini görebiliyordu. Yaratık çam ağaçlarının arasında bir kedi gibi ilerliyor, ağaçların gövdelerinin arkasına saklanıp taşların ve kayalıkların arasından geçiyordu.

Stanley fazla vakitlerinin kalmadığını biliyordu. Kötü ikiliye doğru yaklaşırken korsanların onları gördüğü anda hemen harekete geçeceğinden emindi.

Nihayet, kurt yerden korsanların kokusunu aldı ve Stanley'nin ve Daisy'nin önüne geçti.

Stanley derin bir oh çekti. McCormick
de kurdu fark etmiş, korkudan dona
kalmıştı.

Keklik sırtına astığı tüfeğine uzanıp hemen

eline aldı. Kurda iki el ateş etti ama ya kurşunlar yaratığa işlememişti ya da kurda isabet etmemişti. Yaratık hızını kesmeden yoluna devam etti. Keklik tüfeğini doldurup

tekrar ateş etti.

Stanley ve Daisy bir anda kurşunların arasında kalmışlardı. Hemen kayalıkların ardına geçip üstlerinden vızır vızır geçen kurşunlardan saklandılar. Kurt artık korsanlara o kadar yaklaşmıştı ki iki adam kılıçlarını çektiler. Kurt iki korsana karşı tek başınaydı. Ancak adamların bu denli vahşi bir yaratığa karşı gelmeleri imkansızdı.

Keklik ve Küçükkarga kılıçlarını çılgınlar gibi savurmaya başladılar. Kurt, adamların bacaklarına ve kollarına saldırdı ve ortalık bir anda karıştırdı.

Stanley kurda bakıp hayretle onu nasıl yendiğini düşündü. Keklik yine yaralanmıştı. Belini tuta tuta kurda karşı gelmeye çalışıyordu. McCormick ise yere yığılmıştı Kurt onu bez bir bebek gibi öteye savurmuştu. Kurt Keklik'e tekrar saldırdı ve iki adam cansız bir biçimde kalakaldılar.

İki korsanın ruhu yavaş yavaş göğe

yükseldi. Ruhları gece yarısının zifiri karanlığında birer havai fişek gibi parıltılar saçtı.

Kurt nefes nefese orada bekliyor, Stanley'ye bakıyordu. Çenesinden aşağı salyalar damlıyordu. Derken, kar da rüzgar da dindi ve ortalık bir anda sakinleşti.

Hayvan hırıldayarak yere yığıldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Stanley ona doğru koştu.

Daisy, "Dikkatli ol, Stanley," diye bağırdı. "Sakın kurda çok yaklaşma!"

Bu arada turna balığı da kutusunun içinde yerde duruyordu.

"Stanley, sen ya çok aptalsın, ya da çok cesursun," dedi.

Ancak Stanley gerçekten de korkmuyordu. Kurda yaklaşıncı, yaratığın bedeninde kocaman bir yara açıldığını gördü. Karların üstüne çöküp hayvanın kafasını okşadı. Kurdun gözleri yarı açıktı, sanki uykuya

dalmak üzereydi. Stanley kollarıyla hayvanı sarıp kafasını karnına dayadı.

Stanley hayvanın postunu okşarken onun ne denli güçlü bir bedene sahip olduğunu fark etti. Kafasını kurdun göğsüne yaslayınca, hayvanın git gide yavaşlayan kalp atışlarını

hissetti. Kurt son nefesini verirken Stanley ona sıkı sıkıya sarıldı. Kurdun ruhu da ışıltılar saçarak göğe yükseldi.

“Babam bir keresinde, insanın en büyük düşmanının dahi dostu olabileceğini söylemişti. Bunu gerçekleştirmekse bizim

elimizde,” dedi burnunu çekerek.

Daisy elini cebinden çıkarınca, dışın kaybolduğunu gördü.

Stanley kurdun ölümüne çok üzülmüştü. Ancak kafasını kaldırıp etrafına bakınınca, iki korsanın sonsuza dek gittiklerini fark etti. Artık o ve Daisy güvendeydiler. Artık başlarına gelebilecek en kötü şey, Bayan Carelli tarafından bir güzel azarlanmaktı.

Turna balığı, “Artık gelip beni buradan alsan iyi olur,” diye homurdandı. “Bütün gece karların üstünde yatmak istemiyorum.

Bugün yeterince heyecan yaşadım zaten,” dedi.

Daisy kıkırdamaya başladı. Turna balığının konuştuğunu ilk kez görüyordu.

Balığın koca maun kutusu paramparça olmuştu ve yerinden de kaldırılamayacak kadar ağırdı. Fırtına yavaş yavaş dinerken iki arkadaş turna balığını kutudan çıkardılar. Stanley balığı kucağına aldı. Ve iki arkadaş eve doğru yola koyuldular.

Biraz yol aldıktan sonra, Stanley balığın çok ağır olduğunu fark etti.

“Özür dilerim Daisy ama biraz mola vermem gerek,” dedi Stanley. Çok yorulmuştu ve kollarında derman kalmamıştı.

Daisy, “Aman bu kadar hafif bir şeyi nasıl oluyor da taşıyamıyorsun?” diyerek arkadaşıyla dalga geçti. Daisy her şeye pratik çözümler bulabilirdi. Hemen cebinden bir parça halat

çıkardı. Sonra turna balığını yavaşça Stanley'nin sırtına bağladı.

Stanley, "Tamam, böyle çok daha iyi," dedi ve tekrar yola koyuldular.

Bu sefer eve farklı bir yoldan gitmeye karar verdiler ve bataklık yoluna saptılar. Böylece gölün kıyısından geçip su değirmenine varacaklar, sonra da kilisenin bahçesine çıkacaklardı.

Fırtınanın ve dondurucu rüzgarın dindiğine çok sevinmişlerdi. Üstelik iki korsandan da kurtulmanın verdiği bir rahatlamayla eve dönüş yolu neredeyse keyifli hale gelmişti. Parlak bir ay ışığı onlara yol gösteriyordu. Onlara tek zorluk çıkaran şey, oraya buraya öbek öbek toplanmış olan kar kümecikleriydi.

İki arkadaş eve dönerken kendi aralarında konuşmaya başladılar. Stanley ertesi günü iple çekiyordu. Şöminenin etrafına oturup sıcak bir şeyler içecekler, ateşte şeker eritip keyiflerine bakacaklardı.

Stanley'nin suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. Sonra Daisy'ye baktı. Çok yakında adadan ayrılacaktı ama oradan ayrılana kadar hem Crampton Kayası'nın keyfini sürmeye, hem de yeni arkadaşıyla iyi vakit geçirmeye karar verdi.

Yavaş yavaş göle yaklaşıyorlardı.

“Hah, suya geldik.

Pullarımda suyun temasını hissedebiliyorum.”

Konuşan turna balığıydı. Balık uyanmış, kendi kendine mırıldanıyordu.

“Kokusunu dahi alabiliyorum,” dedi balık. “Ona karşı koymak çok zor. Bir keresinde gölün kralı seçilmiştim ve yığınla arkadaşım vardı. Saygı görüyordum...

Şimdi halime bir baksanıza! Bir cam kutunun içine hapsedilmiş, tonla hakaret işitip çalınan şeylere bekçilik yapıyorum.”

Balığın sesi gitgide yükseliyordu.

Stanley, “Lütfen uyumaya devam et, tamam mı?” dedi.

“Az bir yolumuz kaldı.”

O anda göl karşlarına çıkıverdi. Gölün yüzeyinin donmuş olduğunu gördüler. Stanley ayağını buz yüzeye bastırmaktan kendini alamadı. Buz çatlayıp çatırt diye bir ses çıkardı.

“Sardalyeymiş!” diye bağırdı turna balığı. “Sardalye ha? O kadın ne hakla bana sardalye der? Ailemin kökleri ta eskilere kadar gider. Ben bir milyon sardalye gücündeyim. Eşi benzeri olmayan bir balığım. O kadın nasıl olur da aksini düşünür?”

Stanley, “Lütfen!” diye bağırdı. “Eminim Bayan Carelli’nin kötü bir niyeti yoktu.”

Daisy gülmemek için kendisini zor tutuyordu. “Zavallı turna balığı,” diye fısıldadı. “Son zamanlarda o da bayağı macera yaşadı. Belki malikaneye dönünce sakinleşir. Haydi, Stanley. Evde alev alev yanan bir şömine bizi bekliyor.”

Stanley bu sözlerin üstüne daha da hızlandı.

Tam arkadaşına yetişmek için koşmaya başlamıştı ki ayağı kaydı ve yere düştü. Bu sırada, turna balığı da kutunun içinden dışarı fırlayıp buzun üstüne düştü. Ancak gölün buz tutmuş yüzeyi, balığın ağırlığını taşıyamadı ve çatladı.

Balık kimse ne olduğunu anlayamadan suyun içinde gözden kayboldu.

Stanley dehşet içinde kalmıştı. Ancak artık çok geçti. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Aslında balığın suya dönmüş olması iyi bir şeydi. Onun gölde olması sorun değildi de, İbis hâlâ balığın midesindeydi.

İbis'in narin, güzel bedeni yüz seneden beri ilk kez suyla kaplanmıştı. Tam o sırada, toprak zangırdadı ve enerji akışı başladı.

İçinde bir sürü kemik parçası bulunan çok eski, paslı bir hazine sandığı denizin on bir fersah dibinde açılıverdi. Bir iskelet ordusu bir araya gelmeye başladı.

İngiltere'nin bataklık bölgesindeki bir

mezarın altındaki toprak sallanmaya başladı ve uzun, mor parmaklı bir el yüzeye çıktı.

Peru'daki bir mezar taşı yana kaydı. Karanlık mezarın içinden iki adet parlak göz dışarı baktı.

Dünyanın dört bir yanındaki kuytu köşelerde, iskeletler dirilmeye başladı. Çok geçmeden hepsi Crampton Adası'na doğru yol alacaklardı.

Tehlike ve Tuhat bir Macera

Karalama Defteri

Chris Mould on altı yaşında güzel sanatlar okuluna girdi. Bu dönemde gazete dağıtmaktan tutun da restoranlarda bulaşıkçılık yapmaya kadar pek çok işte çalıştı. Nottingham Children's Book ödülünü kazandı. İşini, hikayeler yazmayı ve çocukken kitaplığında olmasını istediği türden kitaplar resimlemeyi çok seviyor. Chris evli, iki çocuk babası ve Yorkshire'da yaşıyor.